

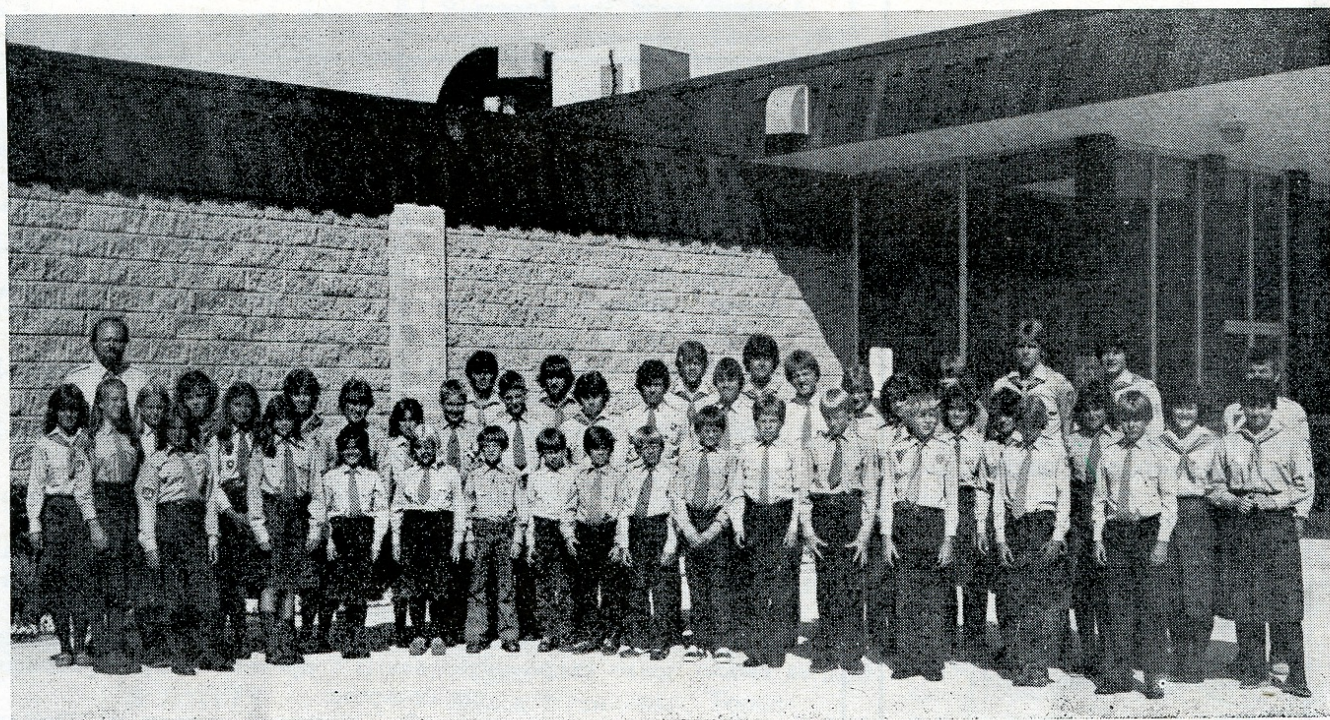
Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXIII.

СІЧЕНЬ — 1983 — JANUARY

Ч. 318

Учасники Відпочинково-Виховного Табору Юного ОДУМ-у на оселі "Україна" — 1982

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
176 Oakdale Ave.
St. Catharines, Ont. L2P 2K9

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
V2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

I. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНІК

Редагус Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Крижолан, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.	
В Австралії	8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів	
В Англії і Німеччині	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.	
В усіх інших країнах Європи	7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)	
В усіх країнах Південної Америки	7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)	

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — П. Косенко. М. Вірний — Під
Річницю Української Національної Революції. А. Кушинський — Свят-
Вечір. Як постало та відбувалося свято Маланки. А. Галан — Втеча
від диявола. Т. Коновал — Як протиставитися асиміляції. Ол. Поши-
ваник — На одумівській оселі "Україна". О. Харченко — Одумів-
ський Танц. Анс. "Веснянка". Д-р А. Лисий — Святкові побажання.
Л. Терещенко — Колядки, щедрівки та посипання. А. Сторож — Успіх
кличе до праці. О. Коновал — Чому Москва захопилася Києвом?
Листи до редакції. Сторінка Юного ОДУМ-у.

На обкладинці: Учасники Відпочинково-Виховного Табору Юного
ОДУМ-у. — Оселя "Україна" — 1982. Фото Григорій Неліпа

Микола ВІРНИЙ

ПІД РІЧНИЦЮ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

"Україна стане колись Грецією: прекрасне підсоння краю, весела вдача народу, його музичний хист, родюча земля — колись прокинуться: із стількох малих племен, якими чейже були колись і греки, постане велика, культурна нація і її межі простягнуться до Чорного моря, а відтіля ген... у далекий світ."

Так думав і написав про це, після відвідин нашого краю, німецький вчений-мислитель Йоганн Готфрід Гердер — 1769 року.

І те, що було неначе дивний сон для багатьох поколінь — стало дійсністю під кінець другого десятиліття двадцятого сторіччя.

У світ полинули слова, сповіщаючи: "Народе України! Твоєю силою, волею, словом стала на Землі Українській Вільна Українська Народна Республіка. Справдилась колишня мрія батьків Твоїх, борців за вольності і права трудящих..."

Одинині Українська Народна Республіка стає самостійною ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу."

Пробудження поневоленого народу до нового життя, яке незримо благословив сам Бог, оспівав Поет. Серце Боянове заспівало нову нечувану перед цим пісню про нове мріями плекане життя.

"Він був мов жрець сп'янілий від молитви —
Наш Київ, —
Який моливсь за всю Вкраїну —
Прекрасний Київ.

...
Раптом тиша: хтось говорить.
: слава! — з тисячі грудей.
І над всім цим в сяйві сонця голуби.
: слава! з тисячі грудей.
Голуби.
То Україну
За всі роки неслави благословляє Хрестом
Опромінений,
Ласкою Божою в серце зраний
Андрій Первозваний.
І засміялись гори,
Зазеленіли.
... "

Такий тоді, під кінець другого десятиліття 20-го сторіччя, над Києвом пронісся "Золотий го-мін"!

Та недовга була радість.

Кидаючи гасла про "братерство", "рівноправність народів", "рівноправність націй" і про їх право на "самовизначення" проводир російських більшовиків і голова уряду нової Росії віддав наказ червоній гвардії ЗАВОЮВАТИ УКРАЇНУ! Він розумів, що без українського хліба, за його власними словами (словами Леніна-Ульянова) більшовикам влади в руках не втримати.

Петроградську червону гвардію під командуванням Муравйова вдалось відкинути, але навіки залишалась пам'ять про героїв Крут.

В ті незабутні для нашого народу роки Українська Народна Республіка тріумфувала ще одну велику, особливо з погляду історичного майбутнього, перемогу.

"Від нині воедино зливаються відірвані одна від одної частини єдиної України — Західньо-Українська Народна Республіка (Галичина), Буковина й Угорська Русь) і Наддніпрянська Велика Україна.

Здійснились віковічні мрії, якими жили і за які вмирали кращі сини України.

Віднині є єдина, незалежна Українська Народна Республіка."

"Навколо гасла: Українська Народна Республіка — Українська незалежна держава — об'єдналися всі справді активні сили нації в її боротьбі за незалежність."

Так писав лідер тієї боротьби Симон Васильович Петлюра. Об'єктивно оцінюючи події тих днів, він пригадає кінець 1919-го року, кидаючи гіркий докір Антанті.

"...кінець жовтня 1919 року... один з найтяжчих часів нашої боротьби... Треба допомоги!"

У пошуках за потрібною допомогою Симон Петлюра пише до багатьох. І Він не приховує свого жалю до недолугих політиків — речників історичної долі світу. Він про це говорить своїм друзям, зокрема, французькому публіцистові Жанові Полісьє: "Ми не маємо ліків; тиф десяткує ряди нашої армії, багато з ранених вмирає, бо не маємо ні медикаментів, ні білля. Червоному Хрестові прибути до нас! Ми вмираємо, а Антанта мов Пилат вмиває руки, й нам не остається більш нічого, як кликнуть їм: "Морітурі те Салютант."

"Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь? — питає Симон Петлюра, перебуваючи вже на еміграції, і відповідає: Так, наша боротьба в історії українського народу буде записана золотими буквами. Ми виступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнати, як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю. Єдиною боротьбою, упертою й безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна, є, що її народ живе і бореться за свою свободу й державну незалежність. Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили, що ми така сила, якої не можна не брати під увагу..."

Признаймося без гордоців і без зайвої скромності, що за час дволітньої нашої боротьби ми створили українську націю, яка й надалі активно боротиметься за свої права..."

Чи знає світ сьогодні, що таке Україна? Чи визнає її самостійною державою? Чи визнає її окремою нацією?

Лукавить світ, ох, як він все ще лукавить.

Та як би не було, Симон Васильович Петлюра не помилився, незважаючи на все пережите, —

а пережито ж українським народом такі страхитя, про які й думати страшно. Інколи здається, що то якийсь страшний сон, не дійсність. Невже все пережите ПРАВДА? Так, правда і про неї не спокійним тоном, а криком треба розповідати.

Жорстока дійсність була накинута Україні новими правителями тієї країни, народ якої тримався в неволі століттями: ... військовий комунізм, НЕП, колективізація, поголовне винищення української інтелігенції, що була розумом і совістю свого народу, розгроми СБУ і СУМу та безоглядний терор ТРИОК, ЧЕКА, ГПУ, НКВД... Нарешті, прийшла Друга світова війна, і чергова спроба іншої вже БРУНАТНОЇ сили перетворити наш народ в рабів. Одчайдушний спротив безприкладної в історії боротьби на два фронти Української Повстанської Армії — проти ворога брунатного і червоного, який сьогодні намагається взяти за горло цілий світ. І, можливо, візьме тільки тому, що РЕЧНИКИ ЦЬОГО СВІТУ не зрозуміли політики червоної Москви і суті боротьби східно-європейських й азійських народів проти неї, ще тоді, коли сила її тільки народжувалася і не розуміють тепер, коли її стратегічні сили загрожують усій земній кулі.

Що ж ці РЕЧНИКИ зроблять тепер, коли наш ворог є перед ними? Зрештою, це їх справа.

Наш народ не нарікає, а ні на погорду з боку інших у минулому, а ні на свою майбутню історичну долю. Навчений гірким досвідом він з певністю прямує вперед. Сторінки історії Української Держави Третього періоду її становлення ще тільки пишуться.

Батьки залишили нам заповіт, щоб "Не марнотратним, не яловим повинно бути життя і перебування нашої еміграції поза межами Батьківщини, а повним, глибокого змісту та позиточних наслідків для рідного краю..."

"Зазначимо тільки, що закон розподілу національних сил поклав на нас — тих, що живуть тепер на чужині, — певну пайку праці, яку тільки ми — і більше ніхто — й можемо виконати. Вона полягає в бережному плеканні державних традицій, здобутих під час кривавої боротьби в утворенню та розбудові культурних цінностей потрібних для нашого всебічного звільнення..."

І коли сьогодні подивитись на наших земляків, а особливо на молодь українського походження і зокрема на одумівців, сумівців, пластунів, то можна не ховати своєї радості.

Ми живемо в одній із найчудовіших країн світу, де свобода є не просто словом для пропагандних трюків, а дійсністю. І кожний з нас озброївшись найновішими здобутками науки, завтра може (і мусить!) стати вирішальною силою у поширенні цієї свободи скрізь у світі, зокрема на тій землі, де чимало з нас, а ще більше наших батьків народилося — на землі України, які, як сказав Поет, під кінець другого десятиліття двадцятого сторіччя — "За всі роки неслави" благословив "Хрестом Опроміненний, Ласкою Божою в серце зраний Андрій Первозваний."

Так, дивлячись на нашу молодь, на її батьків ми бачимо радісні обличчя. Це радість єдності. Ми бачимо радість представників могутньої нації із запевненим історичним майбутнім, що житиме вічно. Бо нація живе вічно саме тоді, коли є нерозривність між минулими, сучасними і майбутніми, ще ненародженими поколіннями.

Тому й віриться, що вже недовго залишилося ждати на нові записки подорожніх по Україні, по її звільненню. І можливо, один із них, проїжджаючи містами, селами, напише: а правду колись сказав німецький філософ Йоганн-Готфрід Гердер: Україна таки стала новою Грецією!

Антін КУЩИНСЬКИЙ

СВЯТ-ВЕЧІР

Горять свічки, синявий дим
Снується попід стелю, —
Думки мої біжать за ним
У батьківську оселю.

Спішаться, бо далеко їм,
Далеко, брате, дуже...
Прибігли. Боже! Де наш дім?
Лише колядка тужить,

Лише колядка та сама
І ті самі звичаї.
А люди? Люди де? Нема...
Де ділися?... Не знаю...

Колядка чайкою літа
Від Дунаю до Дону,
Коли ж прийде година та,
Що вернемось додому?

І де цей дім, де наш хором
На тисовім помості?
Чи те, що предкам було сном,
Прийде до нас у гості?

Чи сядемо в своїх хатах
Колись до Свят-Вечері,
Забувши про журбу і страх,
Як справжні господарі?

Не даром пісня тисяч літ,
А може й більше, — тужить —
Далекий шлях, великий світ,
Не тратьмо віри, друже!

Горять свічки, синявий дим
Снується попід стелю,—
Думки мої біжать за ним
У батьківську оселю.

... "Лише колядка та сама і ті самі звичаї"... Цими кількома словами чарівної поезії Богдана Лепкого вказано на ту невмирущу силу традиції, яка найдужче затримує нашу націю при своєму самобутньому "Я", не дає їй винародовитись ні під московською займанщиною на Україні, ні на чужині на еміграції. Традиція це не тільки плекання давніх звичаїв, а це сила, яка діє не лише в сучасному, але й утримує та підготовляє ґрунт для життя нації в майбутньому. Доки народ має й зберігає власні традиції-звичаї, доти він живий. А хто любить, шанує свої традиції й християнські звичаї свого народу, той дійсно любить свій народ і свою батьківщину.

Свят-Вечір. В хаті прибрано по святочному. Над образами та вікнами нові рушники. Збоку від образів, під стіною ялинка вся сяє в блискучих оздобах. Долівка встелена соломою, а на столі під білою скатеркою намощено запашне сіно, а зверху чого тільки немає? І узвар, і вареники, і смажена риба, голубці, а окремо, зверху на незастиленому сіні стоїть полумисок з солодкою кутею. Сам Ісус на сіні народився, тому й кутя має бути на сіні. А всього має бути дванадцять страв, як є стільки місяців у році. На столі ще три хліби, грудка соли та велика воскова свічка, а в мисочці кілька вуглинок, і сивенькою ниткою в'ється запашний дим ладану. Під столом ще є купка сіна.

Діти нарешті дочекались, що над землею вже засяяла своїм променистим світлом вечірня зірка. До хати увійшов батько з великим снопом необмолоченого жита або пшениці, скинув шапку, перехрестився тричі до образів і тричі додосно повторив: "Христос рождається", а до родини віншував "Віншую вас із щастям, із здоров'ям, із цим Святим Вечером, щоб ми в щасті й здоров'ї ці свята провели й других дочекали. Від ста літ до ста літ, поки нам пан Біг назначить вік!"... Підніс "дідуха" високо над столом і поставив на покуті під образами. Взяв мисочку, набрав до неї ложкою кожної страви потрошку, знов перехрестився і поніс до стайні. Уся худібка добре почищена, під ногами свіжа солома, за драбинами найкраще сіно. Господар частує її свят-вечірною стравою. На Наддніпрянській Україні господар ще запрошує мороза, сам стоячи біля порога без шапки і робленим басом закликає: "Морозе, морозе, йди до нас кутю їсти, а як не йдеш, то не йди до нас і на жито, пшеницю, усяку пашницю. Йди краще на моря, на ліси та на круті гори, а нам шкоди не роби"... А потім запрошує сірого вовка: "Йди і ти на кутю, сірий вовче, а не йдеш, то не бери у нас ні ягнят, ні телят, ані малих поросят"... Далі прикладає до уст долоні і щосили гукає: "І вас чорні бурі та злі вітри просимо до нас на вечерю, щоб хліба не здували, копи не валяли та стріхи не зривали"... Після тих запросин повертається до хати, обкурює ладаном стіл і після молитви всі сідають за стіл: спершу батько, який запрошує всіх по черзі. Вважається за добре, коли на Святій Вечері є хтось з гостей або просто "захожий"... Найстарша дитина запалює свічки на ялинці. Батько набирає ложку куті й кидає до стелі, "щоб бджоли роїлися", а подекуди приказують: "щоб вороги сили не мали, а

наша слава, щоб не пропала". На Гуцульщині першу ложку куті кладуть на вікно для померлих родичів... Починається вечеря, їдять всього потроху, бо ж є аж дванадцять страв і кожної треба покуштувати. Води пити не можна, бо треба привчатися терпіти спрагу, бо козаку в походах ця звичка пригодиться. Якщо під час вечері син або дочка чхне, то батько дарує "на щастя" дочці теличку, а синові лоша, і як та тварина буде рости, то таке матиме щастя й та дитина. Коли рости невдало, то на другий рік на Свят-Вечір батько синові порадить: "Не журись, синку. Шаблюкою та розумом собі щастя здобудеш". А дочці мати каже: "Розумом, дочко, розумом щастя знайдеш"... По вечері нічого зі столу не приймають, навіть не миють ложок. Все залишається для померлих родичів. Діти від 6 до 10 років носять вечерю до своїх дідів і бабів, тітки чи дядька та до хресних батьків, у вузлику, що мама їм зав'яже, а від них дістають їхню вечерю також у вузлику та ще їх там почастують кутею з медом, горішками й грішми... На Гуцульщині та Покутті заможний господар несе вечерю біднішій родині і, принісши багату вечерю в новому рушнику, привітається по святочному, запалить свічку і ставить на стіл вечерю, а сам відходить...

По вечері діти бавляться ялинкою, залазять під стіл, "квокчуть" щоб квочки сідали, та нишпорять в соломі, бо там батьки понакидали гостинці: горішки, цукерки та дрібні гроші. В деяких місцевостях України на Свят-Вечір діти ходять попід вікна колядувати, а іноді й дорослі починають коляду з того вечора, заходячи в кожну хату прославляти народженого Христа... Поступово все затихає й настає урочиста Свят-Вечірня тиша. Діти полягали спати. Господар з господинею погасили свічки на ялинці, посідали під теплою печею і при мигтячому вогнику лампадки тихим голосом співають: "Бог предвічний народився..."

Цей короткий опис українських традиційних свят-вечірніх звичаїв пригадали ми з нагоди наближення наших свят Різдва Христового, щоб і наші Шановні Читачі в своєму обході цього свята відновлювали б хоч якусь частину цих чарівних звичаїв і тим нерозривним духовним ланцюгом зберігали б зв'язок з нашим славним минулим, зі своїм народом, з рідним своїм краєм, а не розпорозувались і не губили себе в мирській суєті, так багатій тепер на світську, скоро минаючу, безбарвність і порожнечу духовну.

"Колядка чайкою літа від Дунаю до Дону, коли ж прийде година та, що вернемось додому?..."

Велика пісня давніх днів, мов дзвони зпід моголи, мов брязк окрилених мечів, мов предків зойк, мов крик дідів: "Добудьте решти сил!"

Добудьте сил, бо Господь вість, чи ще далекий день, що злий за злочин відповість, що згине кривда, щезне злість, настане правди день!"

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

Це число журналу зредагував Олександр Харченко.

Анатоль ГАЛАН

ВТЕЧА ВІД ДИЯВОЛА

1918 рік. Наш випуск Чернігівської Духовної Семінарії уже півроку "гризе граніт науки", викінчує загальноосвітній курс, а далі — богослови, майбутні священники, підуть до 5-го й 6-го класів, а чотирирічники розпливуться по університетах, набувати собі якісь фахові знання.

Однак, атмосфера була неспокійна, догоряв короткий період самостійної України, сотні неозначеного кольору пропагандистів вештались по місті, влаштовували зібрання, домагались перетягти присутніх на свою сторону.

Семінаристам, правда, до того не було діла. Вони жили своїм життям: учились, веселились, як уся молодь, любили різні пригоди. Так, на обширному горіщі семінарії знайшли ми кілька мішків кимсь захованих житніх сухарів, негайно стягнули їх звідти й розподілили за числом душ свого класу, бо знахідка належала саме нашому класові. А харчування ж тоді було досить убогим: кожного дня на обід суп з пшоном і кониною, сто грамів хліба, та відварена картопля з сіллю. Соли проте не шкодували.

Не пригадую вже, що ми вживали на сніданок і вечерю. Скоріше всього, кип'яток з цукром (у кого був!), а то й так ходили, підтягнувши пояски.

Ми з моїм приятелем і партнером (сусідом по парті) Євгеном Маганом, щоб скоротити час до сну, чимчикували до міста. Там жив мій дядько Грицько, що працював акцизним чиновником, а в ті дні харчевої скрути виїздив у неділі в село й керував церковним хором, за що йому платили "натурою". Отож, у дядька можна було чимсь підживитись, а крім того, в кухні Льолі, початкуючої артистки, завжди було повно подруг, молодих дівчаток, які не давали сумувати. Пам'ятаю одну, дуже гарненьку Леоночку Котлярову, що пізніше стала дружиною відомого польського комуністичного діяча Охаба. До тієї Леоночки я й Євген спрямували свої юнацькі зітхання, а вона, будиши веселої вдачі, ставилась до всіх однаково, охоче цілувалась, і допитувалась, що ми будемо робити, коли нас "повиганяють" з семінарії.

— А чому це повиганяють? — допитувались ми з образю.

— Чому? Без "чому". Викишкають, та й усе.

Євген серйозно відповідав:

— У кожному разі, в диякони, чи в попи не підемо. Вже краще кайло в руки і — в шахту.

Кухня Льоля заспокоювала:

— Ще треба вам шахти! Спасайтесь у театр. Будете якщо не артистами, то статистами в масових сценах. У нас тепер сила-силена народу. Особливо тобі, Женю, підходить театр із твоєю артистичною зовнішністю...

Хоч і як боронилась семінарія проти настирливої політики, а вона таки влазила в наші двері. Вихованець старшого класу, серб Вуйошевич Вучич казав:

— Не дадуть нам закінчити семінарії, заберуть або до армії, або до... чортової матері, на те виглядає. Ох, не треба було мені їхати до Росії!

— Ну, то влаштуєшся священником у своїй Сербії.

— Це не так просто. У нас вимагають повного закінчення шести класів духовної семінарії, інакше й не суйся, будеш десь дякувати до кінця життя.

Євген Маган, як завжди, ставився до того скептично.

— Обов'язково тобі або попівство, або дякування. Якщо вже ми потрапили до Духовної семінарії, це не значить, що нам потрібно лишатись "духовними" весь час. Таж скільки є різних професій! Можна бути робітником, учителем, канцеляристом, а то й плоти ганяти по Десні. Без хліба не будеш!

— А я чув, — сказав Микола Григоровський, — що нова влада, якщо вона утвердиться, оті "большевики", взагалі, не будуть допускати колишніх семінаристів до роботи, хіба дозволять нужники чистити...

Поранений офіцер-відпускник, Василь Советов, що жив у семінарії, як її вихованець у минулому, обурився.

— Большевики? А хто їх сюди пустить? Я перший, коли спіймаю справжнього большевика, відріжу йому ніс, принесу ось сюди й скажу:

— Це ніс большевика, щоб не пхав його, куди не треба.

Тим часом Чернігів, як кажуть, "колотився". Уже в ньому побували гетьманці, викурені петлюрівцями, заскочили денікінці, що хотіли провести мобілізацію молоді, не минули й хати місцевого мешканця, Євгена Магана.

— Син дома?

— Ні, нема.

— А нам говорили, що маєє сина.

На щастя, в родині була сестра, теж Євгенія, і тому непрошених гостей легко випровадили.

— Це помилка. Не син, а дочка. Ось її документи.

Перелякані домашні наказали Євгенові нікуди з хати не виходити, навіть до семінарії, а семінарське начальство скликало загальні збори учнів

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

і оголосило: "Очевидно, не дадуть нам зробити черговий випуск, тож будьте готові до від'їзду, а як трохи втихомириться, приїдете й здаєте іспити за 4-ий клас".

Відступали вже назавжди петлюрівці, і родина Магана порадила, власне, наказала: їдь з ними, Женю, тут нічого доброго не висидиш, обов'язково хтось забере до армії, а в гурті врятуєшся й повернешся, як настане спокій.

Саме від коменданта міста, якогось Голощокіна, чи Краснощокіна надійшов наказ: очистити всі навчальні заклади, бо там будуть шпитали для поранених, і чернігівська духовна "альма-матер" опустіла.

Тихо, на мобілізованих у селянства підводах, посувалось переможене українське військо. Незвичний до будьяких походів, Євген Маган у швидкому часі відморозив собі ноги, і його здали під опіку Почаївського монастиря, бо хворий потребував довгого лікування.

Кінчився поразкою й крутянський бій, про який тоді ще молодий, але вже знаний, колишній семінарист поет Тичина склав такого вірша:

Триста мучнів українських,
Сильних, молодих,
На Аскольдовій могилі
Поховали їх.

Червона орда, на чолі з царським полковником, садистом Муравйовим, захопила Україну й почала запроваджувати свої порядки. По-перше, закрили назавжди духовні семінарії й єпархіяльні жіночі училища, порозганяли монахів Єлецького й Троїцького монастирів, як розсадників "релігійного опіюму", а всі їхні приміщення та майно зайняли під советські установи. Тим випусникам, що приїздили здавати останні іспити, семінарське начальство видавало посвідчення:

"Закінчив духовну семінарію (повну середню школу) й має право на вступ до університету в будьякому місті України".

Проте це "має право" лишилось порожнім звуком, бо тим, хто звертався до університету, казали:

— Ти закінчив духовну семінарію? Ну, то йди працювати робітником. Хай вчатись пролетарські діти, а тобі вистачить. Ось набудеш собі робітничий стаж, а тоді будемо говорити, може, й приймемо...

Євген Маган, у якого зовсім віднялися ноги, старанням почаївських монахів і навколишніх лікарів, поволі приходив до себе, а оскільки монастир, за новим територіальним поділом, належав тепер до Польщі і не зазнав ліквідації, почував себе в безпеці. Але що далі? Українське військо було інтерноване в Польщі, куди тепер уже нікого не впускали, назад повороту нема, і тоді старенький ігумен сказав Маганові:

— Брате Євгене, може, ти припишешся до нашого гурту? Бож тобі однаково нема куди подітись, а так будеш виконувати якісь не тяжкі обов'язки й легалізуєшся, як член монастирської громади. Подумай, я тебе не силуую.

І Маган погодився. Спочатку був звичайним монастирським "службником", потім, з роками, добре опанувавши всі богословські науки, став

СТРАВИ — ТАНЦІ Й ЕСТРАДНІ ВИСТУПИ В КОЗАЦЬКОМУ СТИЛІ

TORONTO — Downtown: 97 Cumberland St.
(in Yorkville). Tel.: 961-4422

TORONTO — West: 5245 Dundas St. W. (at Kipling),
Tel.: 231-7447.

**EXPERT CATERING AND BANQUET
FACILITIES AVAILABLE.**

For information call 231-7447.

монахом, прийнявши ім'я Димитрія. Особливо давались молодому ієромонахові проповіді. Слухачі ловили кожне його запальне слово, скероване в бік "безбожників зі сходу", що несуть своє отруйне вчення Маркса-Леніна в нещасну Україну.

Монастир, як колективна організація на добровільних початках, потребував уваги до кожного свого члена, врахування його нахилів і здібностей, перевірки праці. Ієромонах Димитрій узяв на себе всі ці організаційні обов'язки, досяг небувалого розквіту монастирського господарства, де без допомоги найманих рук, мали найвищі показники врожаю, жили безбідно самі й часто підтримували матеріально навколишнє населення. Так випадковий "заброда" недавній інвалід Димитрій заслужив загальне признание й подяку всієї навколишньої округи.

Врешті, після смерті старого ігумена, його обрало на цю посаду, а з початком війни, висвятили на православного єпископа й вирядили в Дніпропетровськ, виганяти советську нечисть...

І ось через сорок літ зустрілися в Нью Йорку два колишні семінаристи. Чи впізнали вони одне одного? І так, і ні. Бо з одного боку стояв аскет з хрестом і панагією на грудях, а з другого — світська людина, підтоптана, але не знищена, що

пройшла всі вогні, води, мідні труби й чортові зуби...

— Як же мені тепер називати тебе... владико?

— Як хочеш. Тільки "Євгена" вже нема, є отець Дмитрій.

— Ну, добре, отченьку, владико, дорогий мій, поїдемо до мене, познайомлю тебе з дружиною, якщо вживаєш, вип'ємо по чарці...

— Хіба одну, заради зустрічі, взагалі ж, це не для мене.

— А пам'ятаєш, як ти повставав проти попівства?

— Пам'ятаю, та... людина плянує, а Бог керує. Розкажи, як тобі жилося під Советами, може ти вже з ними примирився?

Цілу ніч говорили і не могли наговоритись колишні друзі.

— Ти не забув Львова-академіка, вчителя богослов'я?

— Ні не забув.

— Так отой Львов став головним агітатором атеїзму, брав участь у всіх диспутах, організованих компартією.

— Професор Львов став комуністичним агітатором? Дивно!

— А нашого улюбленця, учителя словесности, Володимира Генадієвича Дроздова пам'ятаєш?

— Добре пам'ятаю.

— Я підійшов до нього на вулиці, бувши в червоноармійському вбранні, нагадав про себе, а він признається: я дуже задоволений, що в семінарії викладав не якусь мрякобісівську дисципліну, а словесність. Тепер хоч не доводиться очима лупати. А працюю я завідувачем антирелігійного музею.

Розповідав я, як "причащали" священників кулею в рот, як вішали на царських воротах, як у церквах улаштовували громадські вбиральні...

— Невже це правда?

— Правда, владико, все правда.. Неймовірні речі творилися на нашій Україні, діти відрікались батьків, якщо ті батьки противились советським розпорядженням, чоловіки кидали жінок з малими дітьми, бо жінка мала нещастя народитись не від трудового елементу, судді-батьки засуджували власних дітей на кару смерті за недодержання законів компартії...

— Значить, я не помилився, що своєчасно втік?

— Абсолютно не помилився, та й я так би зробив, якщо б передбачив ті "блага", які принесе нова влада всім прошаркам населення, включаючи й селян.

— Таж село існує?

— Нема села. Є кріпосні колгоспи з "трудоднями", що на них нічого не дають, тільки обіцяють, є послушне советське стадо, яке біжить у чергу, аби дістати півкіло іржавої тютюльки, чи стільки ж "розкоші" — цукру. Та ти й сам бачив, які стали люди...

— Бачив. І ще я спостеріг дивну річ: я звертаюсь до громадян українською мовою, а мені відповідають по-російськи. І це в Дніпропетровську, в колишньому Катеринославі, чи Січеславі, де все повітря просякнуте козацьким минулим, запорізьким, невмирущим начебто духом. Невже в старця відібрали й торбу, де він збе-

ПОДЯКА

Концерт у 31 річницю журналу "Молода Україна" відбувся в суботу 2-го жовтня 1982 року, в залі Української Православної Громади Святої Покрови в Монреалі. З приводу успішної, цікавої і приємної поїздки, члени одумівського ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича в Торонто під керівництвом Валентини Родак висловлюють щирі подяки підготовчому комітетові, на чолі з Валерієм Нечаєм, у складі: Андрія Павловича Степового, Івана Козачка, Василя Соїка, Віри Вусатої, Віктора Цвіткова, він же голова громади святої Покрови, Івана Передерія та Олександра Харченка. Дуже вдячні жіночому товариству при церкві святої Покрови за гарне і смачне прийняття, Іванові Цвіткову за допомогу при дверях, та родинам: Нечаїв. Темертей, Грицина, Ленко і Грузлевським і всім особам, що в будь-який спосіб допомагали, як рівнож дякуємо учасникам концерту за співпрацю — тріо "Черемшина", квартетові "Самоцвіт" і піаністці Тамарі Буреш. Безмежно вдячні водіям авт — Іванові Корцеві, Петрові Родаку, Вікентію Літвінову, Григорієві Гільчукові, та Зіні Корець за велику допомогу під час концерту.

В Новому 1983-му році висловлюємо Вам усім побажання щастя й здоров'я і щоб Новий Рік був для Вас усіх щасливий і приємний.

Христос Народився!

Славмо Його!

Члени Одумівського Ансамблю
Бандуристів ім. Гната Хоткевича
в Торонто

рігав останні крихти, найдорожчі крихти, що їх має кожна нація, рідну мову?

Так владико, большевики не пошкодували й торби, бо для них, взагалі, нема нічого святого, крім їхньої маніякальної ідеї — панування над цілим світом, над усіма, без винятку, людьми.

— В такому разі, я тричі вдячний Богові, що не судилося мені жити під тією диявольською владою, що Бог дав мені змогу зберегти свою душу, хоч і завезти її за моря-океани.

— До кого ж ти, владико, належиш, будиши православним єпископом?

— Я приймав хіротонію від митрополита Діонісія, ще в Європі, а тут сам по собі, як кажуть, "дикий" єпископ. Ось запросили мене до Вілкс Барре, я виконую там обов'язки настоятеля церкви, відправляю служби, вінчаю, хрещу, ховаю, і дуже вдячний нашим емігрантам за те, що дають мені шматок хліба.

Архиєпископ Дмитрій не раз бував у мене, ночував, розповідав про своє затворницьке чернече життя. Останні п'ять років був прикутий до ліжка, спаралізований, а упокоївся 1-го квітня 1969 року й похований у м. Джексоні, недалеко від Нью Джерсі.

Тарас КОНОВАЛ

ЯК ПРОТИСТАВИТИСЯ АСИМІЛЯЦІЇ

Найбільш важливою частиною процесу виховання є родина. Дитина має мало контактів із своїм оточенням, аж до часу поки не почне ходити до школи. Та і тоді, вона провадить велику частину свого часу вдома, при родині. Батьки вчать дитину поведінки, формують її характер та світогляд, освідомлюють її та знайомлять з українськими традиціями. Тому батьки є головним чинником, гальмом для сповільнення процесу асиміляції. Вони, батьки, мають в своїх руках майбутність української громади в діаспорі. Щоб діти цікавилися своєю спадщиною, брали участь в громаді та були горді, що вони українці, батьки мусять бути їм добрим прикладом. Як може молода людина бути горда своїм походженням, гордитися українською мовою та Україною, коли її батьки соромляться нею говорити поза межами своєї хати чи у хаті? Якщо батько чи мати боїться признатися на праці, що вони українці, бо може хтось з їх співпрацівників матиме якесь упередження, то що ж говорити за їх дітей?! Якщо батьки будуть брати участь в українському громадському житті, то й діти будуть горді тим, та будуть цікавитися й дорожити майбутнім української громади.

Про українські звичаї та традиції молодь не навчиться в англomовній школі. Батьки мусять про все те навчити її вдома. Щоб сповільнити процес асиміляції своїх дітей, батьки мусять вдома, в родині, сформувати сильну підставу української свідомості, дати дітям, своїм прикладом, любов до свого українського.

Традиції є найважливішим скарбом народу. Ніхто не відбере ці традиції від нього. Традиції є джерелом гордості народу. Щоб притягти незорганізовану молодь до великої української родини, треба ці українські скарби реклямувати, пропагувати, і поширювати, щоб незорганізована молодь була горда ними та більше цікавилася українською справою.

Практика показує, що від кількості українців у даній місцевості залежить і кількість українських околиць, українських "гет", де можна частіше почути рідну мову на вулиці чи в крамниці. В таких околицях асиміляція діє з меншою силою. В більших скупченнях українців в одній місцевості існують можливості мати школу українознавства, свої церкви, влаштовувати більше забав, концертів, фестивалів. Там молодь має змогу бути разом з іншими українцями. Нові знайомства, дружба, спільна праця чи участь в загально-громадських імпрезах тримає молодь при українській громаді. Де є менше українців, там тяжче зібрати молодь, бо її є замало для чогось більшого. Там асиміляція молоді діє скоро.

Велике значення має також на рівень сили етнічності в даній країні те, який вплив має суспільство в своїй державі. В Канаді де українці є на державних посадах, українська громада є більш

Тарас Коновал
Старший виховник-провідник ОДУМ-у

Тарас Коновал народився в серпні 1962 року в Чикаго, США. Він закінчив школу українознавства, а тепер розпочав третій рік навчання на хемічному відділі в ILLINOIS INSTITUTE OF TECHNOLOGY в Чикаго. Тарас закінчив табори виховників Юного ОДУМ-у і був членом команди на таборі виховників ОДУМ-у. Він здав Другу одумівську пробу та став 1980 року старшим виховником провідником ОДУМ-у. На з'їзді ОДУМ-у США 1980 року його вибрано до управи Коша ОДУМ-у США. В ОДУМ-і з п'ятого року життя. В філії ОДУМ-у в Чикаго є в управі та є членом танцювальної групи "Метелиця".

знана та респектована як в Америці. В США українці мають дуже малий вплив, або можна сказати не мають жодного впливу, на уряд чи місцеві установи. Із впливом українців у громаді, де вони живуть, збільшується їх активність. Влаштовується більше фестивалів, концертів чи карнавалів не лише для своїх, але і для ширшої громади, в якій вони живуть. Таким чином, швидкість асиміляції сповільниться. Тобто рівень збереження етнічності — пропорційний до впливу громади в країні.

Молоді подобається увага. Вони хочуть похвалитися своїми успіхами, своїми виступами, успіхами своєї громади перед своїми друзями американцями чи канадцами.

Кількість гуртків самодіяльності є безпосередньою причиною цього. Всі мають якесь зацікавлення. Одні цікавляться танцями, другі музикою, а ще інші драмою чи чимось іншим. Кожен з них хоче своє "габі" покращати, поширити. Молодь у цих гуртках навчається співпрацювати між собою та плекати традиції і любов до України, та має змогу бути в колі інших молодих українців. Такі гуртки притягають до активності також незорганізовану молодь, яка стоїть осторонь, не належить до жодної організації, але грає на якомусь інструменті і в цей спосіб вже є між українцями. Гуртки самодіяльності мають змогу часто виступати перед своєю та чужою публікою. На таких виступах інша молодь набирає заохочення бути частиною українських груп чи громади. Такі виступи на фестивалях і концертах підвищують рівень гордості до народу, з якого вони походять, як серед виконавців так і серед публіки.

Усі українські організації — молодечі, церковні чи спортивні сповільнюють процес асиміляції. Коли молодь є в групі чи товаристві, де щось робиться корисного і цікавого, тоді тій молоді цікаво бути у такому товаристві. Разом вони поширюють любов до свого, і не дають іншим скоро забути, що вони є також українці.

Зупинити асиміляцію цілком — неможливо. Але є багато речей при помочі яких можна її сповільнити. Для українців є два напрями, дві стежки, по яких можна прямувати щоб її, асиміляцію, сповільнити. Одна з них це притягти якнайбільше молоді до громади. Молоді, яка є незорганізована, через незацікавленість чи віддаль. А інша дорога, чи стежка — це скріпити, посилити, ті, організації молоді, що тепер існують. Ця друга дорога була б найбільш ефективна для нас сьогодні, ніж перша. Бо існуючі молодечі організації мають свою історію, практику, знання та досвід у праці. До сильної будови легше додати більше поверхів чи добудувати її, як почати робити щось, не маючи належної підбудови, основи. А як можна зробити цю базу, цю основу, сильною? Насамперед потрібно всю зорганізовану молодь зблизити. Треба щоб між ними було більше співпраці. Треба б подбати про спільні, добре зорганізовані табори, спільні забави, концерти, фестивалі та зустрічі чи злети. Проводи деяких організацій підбурюють свою молодь проти молоді других українських організацій. А нам, що хочемо втриматися на поверхні, як українці якнайдовше, треба насвітлювати моменти які нас об'єднують. Ми всі мусимо бути насамперед українцями.

Ми мусимо перестати ділити молодь за релігійним, територіальним чи іншим поділом. Не залежно від того, звідкіля походять наші батьки ми всі є українці. І це має бути головне. Наш найбільший ворог в діаспорі є не наші противники а ми самі. Ми можемо всіх обвинувачувати, що нас не люблять, що нас не розуміють, що нас не визнають, але ми своїми не мудрим, не обдуманими заходами шкодимо українській справі багато більше як хтось той, кого ми рахуємо за своїх ворогів. Роками українці ворогують одні з одними через свої політичні та інші переконання, та за те, як краще допомогти Україні. А великого поступу ні одні ні другі не зробили. Нас і ра-

ніше не визнавали, і далі не всі визнають чи згоджуються з тим, що ми українці, заслуговуємо на свою державу. Хоч ми асимілюємося швидкими темпами, та з року в рік нас меншає, проте в нас немає часу, через наші непорозуміння на спільні акції, щоб зупиняти асиміляцію. Кожному ясно, що наші теперішні намагання сповільнити асиміляцію були не зовсім ефективні. А це значить, що їх треба змінити. Треба знайти новий засіб, нові методи, новий підхід. Замість того, щоб вчити і пропагувати молодь про різницю між українцями інших переконань, треба почати вчити про подібність всіх нас, про наші спільні речі. Нам треба розпочати поборювати спільно хворобу, яка роз'їдає український організм. Нам треба усувати від керівництва осіб, що не роблять старань нас об'єднувати, а навпаки нас розсварюють та спричиняють конфлікти в громаді. Ми народилися і живемо в демократичних державах. Треба нам навчитися користуватися демократією і в нашій громаді. В провіді мусять бути особи, що думають про прогрес цілого українського суспільства, особи, що дивляться вперед в майбутність. Нам не треба забувати, що тепер не є сорокові роки. Ми живемо в 1982 році і діймо відповідно до часу й потреб. Багатьом нам чи нашим батькам потрібно поскидати ті наочники, що надіваються коням, та подивитися навколо себе реалістично.

Українській громаді за межами України потрібна згода, дружба, розуміння та співпраця. Тоді буде розв'язано багато тих проблем, що тепер стоять перед молоддю. Тоді молодь буде задоволена своїм середовищем, своєю громадою. Вона буде в ній. Там вона знайде собі друзів та партнерів життя. Вона одружуватиметься зі своїми та буде продовжувати українські традиції, і ширитиме українські ідеї. Якщо ж в скорому часі не будуть зроблені радикальні зміни, то ми загубимо й ту молодь, що лишилася ще при українській громаді й безславно закінчимо існування української діаспори.

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ

Крамниці при вул. Блор коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

Ол. ПОШИВАНІК

НА ОДУМІВСЬКІЙ ОСЕЛІ "КИЇВ"

Цього літа, під час відвідин Табору Виховників Юного ОДУМ-у на одумівській оселі "Київ", я мав нагоду, після кількालітньої відсутності, відновити знайомство з нашою першою одумівською оселею — "Київ", в Аккорді, в штаті Нью Йорк. Гарний краєвид — неначе малюнок. А скільки ж тих спогадів, — неначе живі картини з пам'яті вириваються. Колись тут були і зустрічі, і з'їзди, і концерти, і забави — та романси. На цьому романтичному клаптику київської "землі" не одні одумівці випробовували свої перші сміливі кроки від колиски у невідомий світ.

Тепер одумівське життя більше перенеслося на нову оселю ОДУМ-у "Україна", коло Лондону в Канаді. Сьогодні оселя "Київ" трошки призабута. Вона залишилася більше на вжиток філій ОДУМ-у сходу США та на повну їхню відповідальність. Одночасно активність цих філій зменшилася. Кошти утримання оселі з року на рік зростають, і оселя "Київ" тепер терпить фінансові труднощі. Оминаючи емоційні прив'язання і дивлячись реалістично, то коли оселя є втратою, треба б її продати, але в цьому є інші проблеми. Навіть, якби рішилися на продаж оселі "Київ", то були б колосальні втрати. Сього-

днішня економіка і ринок не є сприятливі на таке діло. Щоб знайти купця, довелося б продавати за безцін. Тому треба далі її якось тримати.

Отак, дирекція оселі "Київ" та мале коло людей тяжко працюють і далі утримують нашу першу оселю. Недавно відбулися перевибори управи оселі. Управа складається з таких осіб: М. Іваницький — голова, В. Кирейко — заступник-господар, Є. Кальман — секретар, С. Євсейський і п. Корсун — члени.

Під час своїх відвідин Табору Виховників Юного ОДУМ-у на оселі "Київ", крім членів управи оселі, були й інші особи, що вкладали свій труд та працювали, як механіки і теслярі, косарі й замітайли — аматори різних професій, а саме: Г. Омельченко, п. Сидорець, Ю. Іхтіярів, О. Шевченко, І. Павленко та Ю. Нагорний. Інші люди, які не можуть фізично помагати, помагали фінансово, а ще інші — іншими способами. Пані Євдокія Гавриш, наприклад, недавно подарувала 15 нових коців (ковдрів) для вжитку в кімнатах до винайму.

Члени управи оселі просили, щоб й інші одумівці, топівці та прихильники допомогли оселі "Київ", та щоб приїжджали на "вікенди", на вакації і на відпочинок на свою оселю. Тут гарна природа, басейн, своє товариство та напевно багато-багато спогадів.

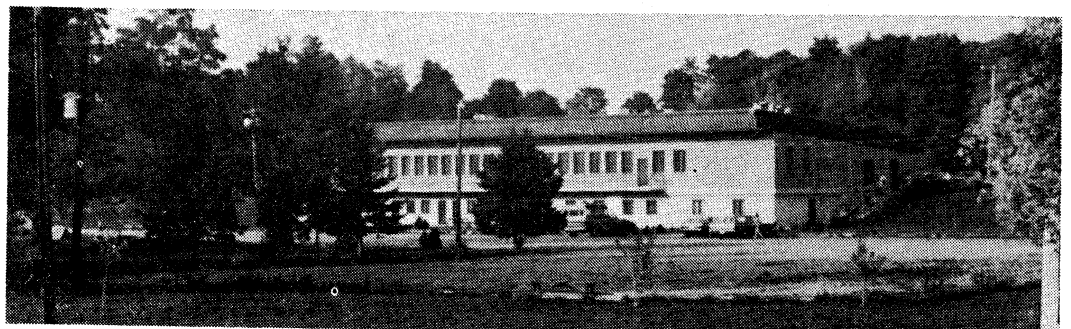
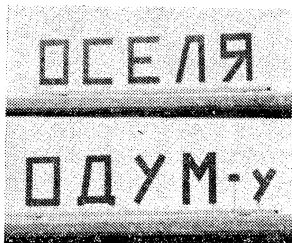
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — Б. Яремченко. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

Олександр ХАРЧЕНКО

ОДУМІВСЬКИЙ ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ "ВЕСНЯНКА"

Микола Балдецький — у правій
руці тримає переходову чашу, а
в лівій — нагороду.
Джоні Ломбарді — президент
Радіо CHIN, перший зліва.
Фото Ів. Корець

Давно відійшла у забуття доба українсько-литовських відносин, а за нею і козаччина, коли українські шаблі часто схрещувалися з турецькими, у запеклій боротьбі, як і годиться "між добрими сусідами." А ось 17-го листопада 1982 року знову зустрілися українці, литовці і турки. Тільки цього разу зустріч відбулася в Торонто, в залі Молсон при Лейкшор Род, на церемонії вручення нагород найкращим танцювальним ансамблям, які виступали на Інтернаціональному Пікніку. Пивоварня Молсон і радіо-станція CHIN уже 16 років підряд влаштовують такі пікніки на початку липня, на островах біля Торонто, або у парку при Канадській Національній Виставі.

Джоні Ломбарді, президент радіо-CHIN, на тій церемонії сказав, що пікнік цього року відвідало понад двісті тисяч людей. А це вже величезний успіх. У програму тих пікніків входить багато різних виставок, показів, вибір королеви краси, мистецькі конкурси та багато іншого, що приваблює людей.

Цього року Одумівський Танцювальний Ансамбль "Веснянка" у конкурсі на Інтернаціональному Пікніку виграв перше місце, а при тому і премію у сумі \$1500.00. Друге місце і \$900.00 виграв Литовський Танцювальний Ансамбль "Гінтарас", а третє місце і \$600.00 отримав турецький ансамбль. Микола Балдецький, керівник "Веснянки" має справді чим гордитися, бо в конкурсі на пікніку цього року взяли участь понад тридцять різних національних танцювальних груп. А тому й для журі було тяжке завдання вибрати найкращу. Українське мистецтво має в собі щось чарівне, а особливо українські народні танці.

На церемонії 17-го листопада виступили турки, показати за що саме журі призначило їм третю

нагороду. Кільканадцять осіб, хлопців і дівчат виконали декілька турецьких народних танців. Присутні реагували саяк-так, пили пиво (досхочу), інші вино, а коли турецькі танцюристи закінчували свої окремі точки, тоді присутні аплодували, але так, щоб і пальців не пошкодити, холодком. На цю вечірку були запрошені журналісти й репортери, як етнічної так і англомовної преси. За нашим, "українським" столом сидів доктор Степан Росоха, редактор "Вільного Слова". Він сказав — "Оті кращі дівчата між туркенями, то нащадки тих українців що їх турки забрали в ясир ще десь шіснадцятого або сімнадцятого століття".

Після турків виступив Литовський Танцювальний Ансамбль "Гінтарас". Цей ансамбль, що його литовці заснували 1955 р. виступав по більших містах Канади, у Нью-Йорку, в Південній Америці, в Тунісі, в Англії, а 1980 р. на міжнародному фестивалі у Франції. Сьогодні і Литву і Україну поневолює червона чума. Обидва ці народи, як і багато інших, змагаються за своє звільнення, а тому їх треба вважати союзниками. Танцювальний ансамбль "Гінтарас" гідно репрезентує литовську культуру, і ми радіємо, що нашим побратимам у біді — литовцям, журі призначило другу нагороду.

Тепер повернемося до чарів української культури — відразу після того, як конферансьє заповів виступ українського танцювального ансамблю, вся зала раптовно ожила, всі присутні почали аплодувати, як тільки в залі з'явилися українські танцюристи. Вони виконали "Гопак". Аплодисменти тривали протягом усього виконання "Веснянки". Захоплення різнонаціональної публіки українським мистецтвом — надзвичайне. Немає де правди діти — у хвилини під час овацій

Одумівський танцювальний ансамбль "Веснянка" — під час виступу на церемонії 17-го листопада 1982 р.

Фото Ів. Корець

навіть відчувається почуття гордості за українську культуру, мистецтво і виконавців. І насувається питання — "Як може бути поневолений український народ, коли його діти такі хороші, працьовиті і талановиті?"

Одумівський Танцювальний Ансамбль "Веснянка" має великі плани на майбутнє. Знову ходять балачки про поїздку в Європу та на Міжнарод-

ний Фестиваль у Францію, де 1981-го року наш ансамбль виграв золоту медаль у конкурсі, в якому брали участь вісімнадцять різних національних ансамблів державних народів. Наступного місяця "Веснянка" влаштовує веселі вечорниці, щоб придбати дещо фондів для реалізації тих плянів.

УСІХ ЩИРО ЗАПРОШУЄМО НА ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ ТАНЦЮВАЛЬНОГО АНСАМБЛЮ ОДУМ У ТОРОНТО "ВЕСНЯНКА"

з концертною програмою

"Веснянки" та Ансамблю Бандуристів ім. Г. Хоткевича
які відбудуться

26-го лютого 1983 року

Початок 7.00 год. вечора

В Українському Культурному Центрі при 83 Christie St.

смачний буфет — гратиме оркестра "Соколи"

Антін КУЩИНСЬКИЙ

ЯК ПОСТАЛО ТА ВІДБУВАЛОСЯ СВЯТО МАЛАНКИ

Вже наближається час, коли різні українські організації будуть закликати своїх членів прийти на традиційну "Маланку", щоб дружно та весело зустріти Новий 1983-й рік...

Дуже похвально цінити велику вагу й значення наших традицій, що дійшли до нас з глибокої давнини, з доби дохристиянського родового побуту, а тепер мають характер святочних розваг. Ці традиції-обичаї пройшли цілі віки, донесли до нас характер духового життя, далеких предків, їх вірування, світогляд, ідеї, бажання, мрії та образ життя. Ці обичаї допомагають нам усвідомити історичну самобутність нашої культури...

Святкування Нового Року починається напередодні так званим "Щедрим Вечером", чи, як кажуть — "Маланками". Це свято мало цілком народньо-господарський характер, але на Україні наша Церква приділила йому свою увагу, бо, навіть і богослуження в той день є відмінне, бо в той день правиться літургія Василя Великого а не Івана Золотоустого.

Тут коротко подамо з історії походження свята Маланки.

До пізнання віри Христової наші предки вірували у прабога вседержителя, що мав чотирьох синів і одну доньку. Донька — це наша мати земля, яку звали Ладою. Перший син звався Ад-Гад, чи змій, володар пекла. Він ворогував з богом, братами й сестрою. Другий син — Яр-Ярило, що пізніше в народі його певно було названо — Юр. Третій син — Рай, коротко потім почали звати Іваном. Четвертий наймолодший син звався Лад або Мир, що його пізніше прозвали Дмитром. Самого того прабога-сонце звали Святovidом і зображали його як лицаря-богатиря в золотому шоломі та сьома мечами коло боку, а восьмий меч у руці.

А донька-земля Лада мала двоє діточок: сина на ім'я Радо-Князь-місяць та доньку Весну-Маяну, що її потім почали звати — Милана-Миланка. А так її звали тому, що вона була мила цілому світу, бо цей світ квітами й зеленим листям-маєм уквітчала. А тому що лихий змій чинив усім зло, то він вкрав Маланку і запроторив у своє підземне царство. Але у діда змія Маланку викрав її старший брат Безсильчик-Васильчик і з нею одружився.

Так представляється по давніх народніх мітологічних переказах походження свята Маланки. Саме ж святкування Маланки мало символізувати весну, що вирвалась з неволі...

Святкування Маланки відбувалося на широких просторах України по різному. Наведемо тут один приклад.

Найкраща й найчесніша дівчина перебиралась за Маланку. Один парубок — за Василя, що мав народну назву подекуди Черчика або Чільчика, другий — за короля (місяця), третій — за діда Змія з білою довгою бородою. Маланка мала

зірку на чолі та була прибрана у самі цвіти та перебувала в оточенні трьох подружок з рожевими деревцями. Подружки були прибрані подібно до Маланки. Василь був вбраний за селянина-орача, мав при собі чепіги або серпа. Король був із повним місяцем на чолі, а як мисливець, мав сагайдака й лука. Хлопці його почиту були перебрані, чи за плугатарів, чи як мисливці. Плугатарі виводили з собою вола або барана, мисливці — оленя або сокола. Змій-дід був вбраний у буйволу шкуру і оперезаний гадюками, вів за собою тура або цапа, мав велику косу і три гробарі, з рискалями¹ на плечах. Маланка переходила від хати до хати. Її похід посувався, співаючи за музиками маланчиної коляди. Сама Маланка робила рухи, ніби працює у діда, мов не-вільниця, хоч робити не вміє, як царева дочка. При цьому співано відповідних пісень...

В інших місцевостях відбувалося дві "Маланки": парубоча і дівоча. Коротко згадаємо про "Маланку" парубочу. На "Маланку" вбирається парубок, що вміє "штуки викидати" — добре жартує. Почот складають: орach з чепігами², сівач з сівнею через плече, дід з гарапником³, ведмідь, коза, журавель, циган, циганка і чорт з ріжками. Все це в кожухах догори вовною, в машкарах⁴, лахмітті, підмальоване білою глиною, замащене сажею, бороди зроблені з клочка. Ватага рухається селом з жартами, сміхом, циганка пристає ворожити, циган — коні міняти, ведмідь танцює, коза грає на скрипку а журавель — найвищий парубок вибиває в бубон. Дозвіл щедрувати парубки випрошують пісню: "Ой, господар, господаречку, пусти в хату Меланочку, Меланочка чисто ходить, нічого в хаті не пошкодить, як пошкодить, то помие, їсти зварить та й накриє. Добрий вечір!"...

Добрий вечір і Вам, Шановні Читачі! Справляйте ж свою "Маланку" хоч і по-американському, але щоб весело зустріли Новий 1983-й рік! Щиро Вам того бажаю!

¹рискаль — лопата

²чепіга — держак або ручка плуга.

³гарапник — батіг (довгий)

⁴машкара — маска

**ЯКЩО МИ кажемо, що молодь
майбутність нації — то що ми
зробили, щоб допомогти їй у її
праці?**

Д-р Анатолій ЛИСИЙ

СВЯТКОВІ ПОБАЖАННЯ

Відбуваємо їх трафаретними привітаннями, які вже давно втратили своє значення, бо стали звичайною бездушечною печаткою.

Розсилаємо гарні картки з картинками та вже готовими віршиками (щоб собі менше думати). Це просто і легко...

Стаємо частиною божевільного передсвяткового гаяння за подарунками, збагачуємо кишені тим, які кляпають касами, рахуючи гроші праведних християн.

Але хотілося б бачити щось інше. Найперше хочеться бачити більш людського в людей. Щоби люди відчували і хотіли бути чистими в душі і в думці. Щоб не були вони рабами пліток, інтриг, обговорень, недовір'я, неправди. Щоби ті, які в ці дні моляться і також ті, які проголошують молитви, подивилися найперше на себе. Щоби бачили, де брат брата, чи друг друга продає чи осуджує поза його спиною. Щоби бачили де нутрує ненависть, заздрість, злоба. Щоби не було хитрого хихикання та помсти. Щоби не було лукавості та дволичності, а якщо вона є, то щоб знали звід-

ки вона приходить. Щоби ці Свята таки значили щось більшого ніж картка, подарунок чи задоволення шлунка з випивкою.

Там, де панує дволичність, там, де моляться і проголошують любов до Новонародженого Христа, а в той самий час розпускають неправду, ненависть і зло, там немає правдивої віри в Бога. Там також панує братоненависть і фарисейство. Там також панує роздор і розбиття. Свято Народження Христа тоді перетворюється в наругу.

Дружність, довір'я і пошанування один до другого завжди були підставою для нашої праці в минулому. Лояльність і солідарність між друзями була самозрозумілою і допомагала нам встояти в однім міцнім колективі. В ці дні, які так багато значать для кожної віруючої людини, задумаємося над правдивим значенням цих Свят. Бо ці Свята є не лише для святкування, вони є найперше для пізнання добра і зла. Не будьмо "людьми-гвинтиками", яких можна накручувати підслесливими хитрунами. Нехай щирість і чесність панують в нашій одумівській родині.

ЛИСТ ДО НАДІЇ І ФЕДОРА БОЙКО

Дорогі Надія та Федір!

Працював ти Федоре довгі роки зі мною як член Управи ТОП м. Торонта, а потім як член Головної Управи ТОП Канади. Ти говорив ті самі слова, що написав у Молодій Україні, за жовтень, 1982. Щиро кажучи, я думав, що коли ти від'їдеш до Бритійської Колумбії, то познайомишся там з індіанами і тільки будеш ловити рибу разом з ними

Добре що я помилився, що сталося інакше. Ви піднялися на Скелясті гори високі і волаєте, звідтіля: Рятуймо рідну мову свою, допоможемо нашим дітям фінансово, зацікавмо їх любити своє!

Слава Вам Надія та Федоре! Слава Вам! Нехай заспані проснуться, які вірять, що без мови своєї можна бути добрим українцем.

Головна Управа ТОП Канади горда за Вас, Надія та Федоре, що Ви здвигнули це велике діло, і цим стараєтесь зацікавити нашу молодь, любити свою рідну мову.

Отже, від імени Ваших друзів в Головній Управі ТОП Канади, поздоровляємо Вас із святим задумом, та княжним даром на нерухомий фонд журналу "Молода Україна".

За Головну Управу ТОП Канади

Іван Данильченко — голова

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road

Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звозчужання повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензином.

Петро КОСЕНКО

РУСТЕМ

Грузинський патріот Рустем кілька
разів утікав з турецької неволі в
боротьбі за свободу. (З історії).

В кривавих січах шість разів
Рустема-горця полонили
І кожен раз з вогню боїв
На рабський ярмарок водили.

В кривавій січі сьомий раз
Його французи упіймали
І корсіканцю на показ
В Єгипет звязаним прислали.

І дав йому серед пісків
Чудову шаблю-дамаскину
І берегти себе звелів
Рустему-горцю до загину.

В подяку лицарю Рустем
Служив весь вік без нагороди,
Святим палаючи вогнем
Дорогоцінної свободи.

Раби! Скажіте: чи коли
Свободу ви пошанували,
Хоча ви в січі не були
І в рабство вас не продавали?!

Насупивсь юний володар:
Героїв треба шанувати!
И махнув до спішених гусар
З наказом горця розв'язати

1981

До філій ОДУМ-у, ТОП-у, СУМ-у, СУМК-у, Пласту та всіх
Українських Організацій і Громадян

ДОРОГІ ДРУЗІ, ПОДРУГИ, ПАНІ Й ПАНОВЕ:

ЮНИЙ ВІДДІЛ ОДУМ-У Й ТОП-У В ОШАВІ

щиросердечно запрошує Вас прийти на

ВЕСЕЛУ ТОВАРИСЬКУ ЗАБАВУ З НАГОДИ

ДНЯ ВАЛЕНТИНА

(VALENTINE'S DANCE)

Забава відбудеться

в суботу 5-го лютого 1983 року в залі Св. Івана Хрестителя

31 Bloor St. East. Oshawa

"ODESSA PAVILION"

Початок о 8-ій годині вечора

ПРИГРАВАТИМЕ СЛАВНА ОРКЕСТРА "СОЛОВЕЙ" З ТОРОНТО

Просимо ласкаво на нашу забаву, де весело забавитесь разом
з нами.

НАПИТКИ — ПЕРЕКУСКА — НЕСПОДІВАНКИ ТА ВЕСЕЛЕ
ТОВАРИСТВО ЧЕКАЮТЬ НА ВАС.

Ціна квитків: \$7.50 для дорослих; \$5.00 для студентів.

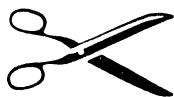
З ОДУМІВСЬКИМ ПРИВІТОМ —

ФІЛІЯ ОДУМ-У В ОШАВІ

НОВІ ПОШТОВІ ОПЛАТИ ПОЧНУТЬСЯ ВІД . . .

Для вашої вигоди

виріжте цю таблицю оплат
для майбутнього
вжитку

15 СІЧНЯ

Тут слідує **вибір** поштових оплат, які відносяться до Канади і міжнародних поштових достав, від **15-го січня 1983 року**.

Докладні інформації про поштові оплати можна одержати у ваших місцевих поштових урядах.

ПОШТОВА ОПЛАТА В КАНАДІ

Особливі послуги

Потверджена пошта*	\$1.06
Реєстрована пошта*	\$1.96
Спеціальна доставка*	\$1.06

*Плюс стосовна поштова марка

Пакунки (до 30 кг.)

Місцева доставка (2 кг)	1-ша класа ----	\$2.60
	звичайний ----	\$1.38
Ванкувер до Вінніпегу (2 кг)	1-ша класа ----	\$4.77
	звичайний ----	\$1.91
Галіфакс до Монреаля (2 кг)	1-ша класа ----	\$3.60
	звичайний ----	\$1.70
Оттава до Торонта (2 кг)	1-ша класа ----	\$2.97
	звичайний ----	\$1.59

Оплата для нестандартних листів (0-30 гр) .. 37¢

Ця оплата стосується тільки для означеної і дозволеної пошти, яка не включає поштового коду, або прийнятого поштового стандарту (напр. розміру). Всі листи, що мають поштові марки і всі стандартні літери, лишаться до 15-го лютого в ціні 30¢, після чого оплата буде 32 центи.

ОПЛАТА ПОШТИ ДО США

Листи, поштівки і картки з поздоровленнями (0-30 гр)	37¢
--	-----

ОПЛАТА ПОШТИ ПОЗА ОКЕАН

Летунські листи, аерограми і поштові картки (0-20 гр)	64¢
Незаліпл. картки з поздоровленнями, летунські (0-20 гр)	48¢
Незаліпл. картки з поздоровленнями, звич. пошта (0-20)	37¢

15 ЛЮТОГО

Поштова оплата зобов'язуватиме від **15-го лютого 1983 р.** від 15-го лютого 1983 р.

Стандартна ціна за листи

Лист 1-шої класи (0-30 гр.)	32¢
-----------------------------	-----

Відмінні ціни стосуються до різних видів пошти. Ви можете одержати вичерпні інформації, звернувшись до місцевого Постмайстра, або відповідального за оплати.

CANADA POST CORPORATION

Canada

Андрій СТОРОЖ

УСПІХ КЛИЧЕ ДО ПРАЦІ

Нещодавно наша художниця Таня Аксюк їздила в турне по Онтарію, під час якого поробила ескізи для малювання картин у своїй майстерні.

Успішна виставка її картин цього року в Монреалі (Див. ч. 311 в М. У. за травень м-ць), більше заохотила її до праці і додала більше творчої снаги. Тепер Таня ставить до себе великі вимоги, як до мистця, хоч своїми творами вона задоволена, і задоволені її родичі, чоловік Олег, діти — Катруся, Андрій, Павлик і бабуса Олександра. Останнім часом художниця збільшила свій мистецький доробок на 12 картин.

Таня Аксюк стала твердіш на традиціоналістичні рейки. Малює вона переважно українські і канадські клясичні пейзажі. Таня — не Васильківський чи хтось інший із художників, бо вона вже виробила власний, ні на кого не схожий стиль, який можна назвати стилем лірико-романтичного пейзажу. Коли дивишся на її картини, то споглядаєш удосконалену техніку, що кидається зараз же у полон настрою, переживань і почуттів художниці. Дивишся на її картини і бачиш високе володіння рисунком і кольором. Її картини сприймаються, ніби поезія, оті сонети в лініях і барвах. І дійсно, в її працях багато поетичного обдарування (не випадково вона любить пісню, музику й поезію). Коли оглядаєш її осінні пейзажі, то

пригадуються поезії Віри Ворксло чи Олекси Веретенченка. А до того українська осінь має в собі ліричні тони і мрійливість, тоді як канадська осінь більше красується якими кольорами, навіть більше ніж весна.

Ось чому художниця чарує реалістичними і лірично-романтичними пейзажами, так що від картини тяжко відірватися, бо-ж такі блакитні, зелені, жовті, золоті тони — захоплюють, просто беруть у полон чуттів. Дивишся на її картини, і тобі здається, що вона, мистець вижимає для своїх фарб соки листя, квітів і трав у таких картинах як "Осінні листя", "Осінь у лісі", "Листя з дуба", "Дорога в лісі восени", "Польові квіти", "Дикі ягоди" та інші картини, що Таня намалювала цього року після свого турне по Онтарію. Таня Аксюк, як мистець — дуже талановита, має Божу іскру та займає певне місце серед наших видатних художників своєю здібністю та працьовитістю. Бажаємо їй дальших успіхів.

**МОЛОДЬ потребує більшої опіки
й зацікавлення старших!**

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добіжні найкращого типу поліси забезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів. Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортовим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англomовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Іллек Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649

Л. ТЕРЕЩЕНКО

КОЛЯДКИ, ЩЕДРІВКИ ТА ПОСИПАННЯ НА РІЗДВЯНІ СВЯТА НА ПОЛТАВЩИНІ

За Юліянським календарем (старий стиль)

24 грудня є Багата Кутя, а на Водохреще зветься Голодна Кутя. На Багату Кутю, як з'явиться зірка, вечеряють борщ, рибу, пиріжки та узвар і кутю. Після вечері діти з кимсь зі старших несуть у мисці кутю, узвар, рибу та пиріжки до дідуса, бабуні, хрещених батька і матері. Ті усе перекладають у свої миски та кладуть своє таке саме, а онукам і хрещеникам дають волоські оріхи, цукерки та срібні гроші.

25 грудня на саме Різдво колядують. Після церкви та обіду ходять парубки і дівчата окремо колядують на церкву. Дають їм лише гроші! В Галичині колядують "Христос Родився" на Свят-Вечір і на перший день Різдва.

31 грудня є свята Маланка. Щедрівка. По хатах Полтавщини в селах варили вареники, пекли оладки та смажили ковбасу. О 12 годині дівчатка по 10-12 р. ходили та співали щедрівки.

Посипання 31 грудня. Під Новий Рік хлопчики 8-10 р. звечора готують дві полотняні торбинки, одну з пашнею, жито, і пшениця, а другу більшу, через плече, на дарунки, та ходять по хатах. Дома звечора посипальник просить, щоб збудили його о 5-6 год. ранку, вдосвіта. Ці хлопчики з хати до хати ходять, посипають зерном та співають: "Сію посіваю, жито, пшеницю і всяку пашницю, на щастя, на здоров'я, на Новий Рік, щоб краще зродило, як торік! З Новим Роком будьте здорові!"

Дають хлопчикам пиріжки, оріхи, гроші та ще й хвалять їх.

Мій найменший братик прибігав додому такий щасливий, що всіх цілував, а тоді викладав усі дарунки на стіл.

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101
в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК СВ. П. ЯКОВА МАНЬКА

Висловлюємо глибоке співчуття рідним бл. п. Якова Манька, який відійшов у вічність в Торонті, 20 грудня 1982 р., на 97-ім році трудолюбивого життя. Замість квітів на могилу покійного складаємо 25 дол. на пресфонд "Молодої України."

Тамара, Григорій,
Наталка і Петро Неліна,
Вітбі, Онт.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК СВ. П. ПЕТРА ФЕДОРЕНКА

Замість квітів на свіжу могилу св. п. генерала Петра Федоренка, який відійшов у вічність в Торонті, Канада, 27 грудня, 1982 р., на пресфонд "Молодої України" склали 25 дол.

Людмила і Василь Неліна
Торонто, Онт.

КУПУЄТЕ ЧИ ПРОДАЄТЕ ПІДПРИЄМСТВО,
АПАРТАМЕНТ ЧИ ДІМ У ТОРОНТІ, —
з повним довір'ям звертайтеся до

Лариси Дрозд
представника фірми

SIMERMAN

Real Estate Limited-Realtor
2261 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1N8
Tel. 763-5161

Олексій КОНОВАЛ

ЧОМУ МОСКВА ЗАХОПИЛАСЯ КИЄВОМ

В 1982 році в Советському Союзі, з наказу Москви, відзначено 1500-річчя Києва. Чому це так знацяцька виявлено таку любов і пошану до центру України, столиці Радянської України, Києва? Москалі чи росіяни ніколи не захоплювалися чи дорожили Києвом. Ще в 1169 році суздальський князь Андрій Боголюбський напав на Київ, зруйнував його та ограбив усі церкви та монастирі. Як прийшли до влади в Україні комуністи, то своєю столицею зробили Харків, не Київ. Щойно в 1934 році перенесено столицю до Києва. За радянської влади Київ, з наказу "старшого брата" ограбовано, нищено і руйновано. Нації, що є господарями на своїй землі, шанують і зберігають свої історичні та архітектурні будови чи святині. В Києві в тридцять років знищено з дванадцятого та пізніших століть церкву Михайлівського монастиря, Васильківську церкву та монастир св. Миколи. З більшості церков Києва забрано старинні ікони та інші дорогоцінності і вивезено їх до Ленінграду та Москви. В Другу світову війну, як німецькі війська наближалися до Києва, комуністи заклали динаміт під Успенський собор Києво-Печерської лаври та всі більші будинки на головній вулиці Києва, на Хрищатику, й зірвали їх. Історичні будови Києва знищено не під час війни, а в мирні роки, советською владою.

А 1982 року наказано відзначити 1500 років Києва. Якщо Києву в 1982 році сповнилося 1500 років, значить він заснований в 482-му році. Що ж сталося того пам'ятного року? Хто був князем чи володарем тієї території, що заснував Київ?

З старинних літописів нічого певного про 482 рік, чи роки близькі до нього, невідомо. Літописець монах Нестор в літописі "Повість временних літ", написаним в 1113 році наводить переказ, легенду, що Київ ніби заснували три брати: Кий, Щех, Хорив та їх сестра Либідь. Їх походження пояснюють різно. Їх уважають варягами, сарматами, готами, гунами, аварами, хозарами та слов'янами. В деяких літописах Кия, на честь якого названо Київ, рахують реальною історичною особою. Він ніби був князем земель довкола Києва.

Археологічні розкопки підтверджують, що заселення території теперішнього Києва розпочалися ще в кам'яну добу, багато років перед початком Християнства, яке святкує вже 1982-річчя. Найдавнішими слідами людського життя на території Києва була Кирилівська стоянка на правому березі Дніпра. Інша стоянка була в Протасівському ярі поблизу теперішнього Байкового кладовища. Там на стоянках зупинялися чи й довше жили мисливці, як видно з викопаних там різних кісток звірів та приладдів. Різні знахідки речей в печерах в околицях Києва в районах Печерської лаври, на Звіринці та Лисій Горі підтверджують життя осілих там племен. Найважливіше поселення рахується на Старокиївській або Андріївській горі. Там в дев'ятому столітті містився центр столиці Київської Русі.

В "Повісті временних літ" вперше згадано точну дату подій, що стосуються історії Русі, це 852 рік коли військо Русі вибралося в похід на Константинополь. У 862 році, подано в літописі, прийшов кінець династії Кия. В цім році владу ніби перебрали бояри Рурика — Аскольд і Дир. В літописах згадується, що апостол Андрій Первозваний проповідуючи християнство був на Київських горах коло Дніпра і там поставив хрест. Своїм учням сказав, що колись тут засяє благодать Божа, що тут постане велике місто й буде побудовано в нім багато церков. А це значить, що в той час міста Києва ще не було, або як і було то дуже мале.

Чому в Радянському Союзі взято 482 рік, як рік засновання Києва — невідомо. Ми можемо лише догадуватися. Ми знаємо, що російські імперіалісти всіх забарвлень стараються присвоїти собі Київську Русь і Київ. Як відомо 1721 року цар Петро Перший змінив назву своєї держави. Московщину наказав називати Росією, а Русь-Україну Малоросією. Добу Київської Русі вони включили в історію російського народу, бо вона давніша як доба Суздальсько-Володимирівського князівства чи Новгороду Великого, які є початками історії російського народу.

Коли до влади прийшли комуністи в Росії, вони під тиском фактів зробили певні зміни чи уступки. Добу Київської Русі не віддали українцям, а приписали її трьом народам: російському, українському й білоруському. Щойно після зруйнування 1240 року Києва татарами, мов Київська Русь, "колиска трьох братніх народів" розділилася і по-стали три окремі народи.

Святкуючи 1500-річчя Києва багато разів наголошувалось, що Київська Русь це є колиска "трьох братніх народів". На перше місце завжди ставилось росіян, тих росіян, що завжди старалися Київ "спільну колиску" ограбити, знищити, звести його до провінційного міста. Київ тепер є центром наступу російського шовінізму на українство. В державних установах, в школах, в наукових інституціях, в крамницях і на вулицях панує російська мова, мова окупанта, а не мова господаря. Окупанти хочуть зробити столицю України Київ якнайскоріше російським містом. А підтвердженнь не треба далеко шукати.

Советський Союз видає журнал місячник великої форми під назвою **SOVIET LIFE** англійською мовою, який поширюється в Америці. Травневе число того журналу було присвячене 1500-літтю Києва. Стаття Павла Загребельного про початки Києва, про Русь, так написана, що в необізнаного читача з проблемами Сходу, буде враження, що Київ є старим російським містом довкола якого творилася історія Росії. Літопис Русі "Повість временних літ" на англійську мову перекладено як **"The Russian Primary Chronicle"** подає ніби про **"Russian Origin"**. Князя Володимира Мономаха внука Ярослава Мудрого названо як **"Great**

Defender of the Russian Land". Наш старий твір "Слово о полку Ігоревім" називається як **"The oldest work of Russian literature"**. Журнал містить багато різних фотографій з міста Києва та людей. На одній з фотографій показано широку дорогу, подібну до американського "гайвею" (по три лінії для авт в один бік), що веде до Києва. Збоку дороги, під лісом, за яким напевно розкинувся Київ (міста не видно) стоїть великий напис російською мовою "Киев".

Прочитавши журнал **"SOVIET LIFE"** який при-

свячений столиці України Києві та познайомившись з перебігом святкування, робиться враження, що річницю Києва створено для того щоб більше обікрати нашу історію, щоб використати Київ як троянського коня для популяризації імперіалістичних зазіхань росіян на Київ та всю Україну. На наш погляд, це так зване святкування річниці Києва, є предтечею до дальшого кроку Москви, щоб якнайбільше використати для червоної російської імперії тисячоліття хрещення Руси-України, яке припадає в 1988 році.

Д-р Анатолій ЛИСИЙ

СВЯТКУВАННЯ І ТРИВОГА

В Українській Православній Церкві відбулося свято: відзначили 40-ліття єпископської хіротонії та 84-ліття життєвого шляху її первоієрарха митрополита Мстислава.

В Українській Католицькій Церкві відбулося свято: відзначили 90-ліття життєвого шляху її первоієрарха кардинала Йосипа Сліпого.

В обох Церквах вірні, з підкресленням свого глибокого визнання особливих заслуг провідників своїх Церков, в чисельних народніх святкуваннях та писемних проголошеннях звертають увагу на величезний вклад їхній в розбудову і зміцнення Українських Церков, як колись на Україні, так і тепер у Вільному Світі. Результати їхньої праці, яка далі триває, як рівно ж і сила їхнього авторитету в суспільстві свого віровизнання вже тепер свідчить, що ці дві людини стають вже тепер визначними історичними постатями нашої доби.

Та тривожать нас наступні роки. На сильному фундаменті широкої народньої підтримки під рукою владних господарів виростають духовні і фізичні здобутки Церков. Вони скріплюються цементом української національної свідомості їх пасторів та їх вірних. Національна окремішність та незалежність наших Церков була і є головною суттю довголітньої та невтомної праці наших ювілятів. Якраз тому, при відзначенні їхніх заслуг, глибоко в серці нутрує думка-тривога. Хто буде господарем в наших Церквах в майбутньому? Куди веде шлях нашої Церкви?

Обидві Церкви знаходяться під загрозою стертя їхнього українського національного обличчя. Загроза проходить ззовні, але також і зсередини. Та, не зважаючи на це, обидві Церкви силою авторитету своїх Первоієрархів зуміли дотепер зберегти свій національний характер. Що буде далі? Ані в Православній, ані в Католицькій Українських Церквах на обрії їхнього майбутнього не помічаються особистості з авторитетом та силою українського національного переконання рівного нашим Ювілятам.

ДЛЯ ГОДИТЬСЯ

На протязі останніх одинадцяти років у Торонті відбувалися Чернігівські Вишивані Вечорниці. Метою цих вечорниць було заохотити наше старше громадянство жертвувати на добродійні цілі. Охочих до комітету та допомагати робити добре діло, знайшлося чимало людей, яких годі всіх перерахувати в цьому коротенькому дописі. Тому обмежимося тільки стислою статистикою, взявши на увагу попередні звіти.

Отож за одинадцять років Чернігівські Вечорниці принесли чистого прибутку на суму \$5.842.52.

З цієї суми комітет виплатив:

На тижневик "Українські Вісті в Детройті" \$3, 635.00

На Фонд Допомоги Родині Л. Лук'яненка \$1, 772.85

На катедру св. Володимира (Торонто) \$200.00

На церкву св. Андрія (Торонто) \$25.00

На журнал "Молода Україна" (Торонто) \$112.85

На журнал "Нові Дні" (Торонто) \$25.00

На радіо-програму "Молода Україна" (Торонто) \$25.00

На допомогу родині Плющів (Франція) \$50.00

Всього виплачено \$5,845.70

Доплачено Комітетом \$3.18

Подаємо до відома громадянства, що не зважаючи на наше старання навести контакт з родиною Л. Лук'яненка, щоб їй переслати будь яку допомогу — ми успіху не мали.

Тому в кредитівці "СОЮЗ" при 404 Батурст вул. в Торонті, Канада, на conto "Допомога Родині Лук'яненко" на сьогоднішній день знаходиться \$1,825.82.

Ця сума буде лежати в кредитівці на тім conto до слушного часу.

За Комітет

Микола Підлісний

**ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям
брати участь у праці ОДУМ-у?**

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

КНЯЖИЙ ДАР НА ПОБУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА МИТР. ВАСИЛЕВІ ЛИПКІВСЬКОМУ

Трагічна історична дата 1654 року — Переяславський договір з Московією — принесла тяжке поневолення нашого народу. З цієї датою українська держава втратила все. Політичне, церковне й культурне існування українського народу залежало виключно від добродіїв з народу, які своїми щедрими дарами підтримували головні артерії існування нації. Ця благородна риса передавалася століттями з одного покоління у друге, й так продовжується і до сьогодні.

Опинившись після Другої світової війни у вільному світі, дякуючи традиції батьків, які ці риси передали своїм дітям, ми маємо сьогодні молодих добродіїв, які підтримують та рятують наше церковне, громадське й культурне життя. Один із них — це молодий підприємець Юрій Воскобійник, який народився поза Батьківщиною, у Торонто в Канаді, а тепер перебуває в США.

Батьки п. Юрія — відомі наші добродії на рідних землях, а особливо в США та Канаді, походять із старої козацької родини (батько — Олексій Воскобійник, родом з Миргородщини, а мати — Галина, з Дніпропетровщини). З прибуттям на вільну американську землю, не маючи ніякого матеріального забезпечення, за короткий час, завдяки своїй тяжкій праці, вони добилися до матеріального забезпечення. О. Воскобійник, з своєю милою дружиною Галиною, пожертвували на катедру українознавства при Гарвардському університеті понад сто тисяч доларів (100,000) і 10,000 дол. на видання історичної книги про штучний голод у 1930-х роках на Україні, вчинений червоною Москвою.

Своїми щедрими жертвами підтримують громадське, політичне, церковне життя та нашу пресу. Переїнявши традицію своїх батьків, син Юрій Воскобійник пожертвував 5,000 доларів на побудову пам'ятника св. п. митрополита-мученика Василя Липківського в українському Пантеоні у Бавнд Бруку в штаті Нью-Джерсі.

Ідею побудови пам'ятника заініціював ОДУМ 1975 року, яку щиро підтримав блаженніший митрополит Мстислав і сьогодні наша церква під його проводом буде пам'ятник бл. п. митрополитові Василеві Липківському. Постать і ім'я митрополита Василя знає кожному свідомому українцеві, незалежно від його релігійного переконання, за його соборництво і безмежну відданість своєму народові. Відоме воно світові, а особливо відоме нашому, найбільше запеклому ворогові — Москві, яка фізично зліквідувала митрополита, його помічників і послідовників, але ідею не в силі була знищити.

У тяжкий період довелося митрополитові Василеві Липківському і його співучасникам відроджувати рідну церкву (УАПЦ), оновлювати національний дух народу, який приспала московська російська церква й окупант.

На поборок УАПЦ і всього українського, комуністична влада вжила всі можливі заходи, включно з російською церквою, яка ще в той час

мала силу, матеріальні багатства й колосальний вплив політичний, а до того було змобілізовано увесь жорстокий поліцейний апарат, спершу ЧК, ГПУ а потім НКВД.

Той, хто йшов на поклик свого народу і рідної церкви, знав, який тернистий шлях стелить йому майбутнє. Бути відважним, на ті умови, було замало, треба було мати глибоку віру в Бога й безмежну любов до матері-України, щоб вибрати шлях на новітню, нечувану в історії людства, Голготу. За тими мучениками пішли пізніше їхні рідні. Сьогодні вони не є серед нас, але їхня ідея є вічно жива, і в пам'ять цих мучеників ми мусимо побудувати вічний пам'ятник у наших серцях, щоб невинно пролита кров об'єднала нас у суцільний моноліт та спрямувала наші спільні сили на боротьбу з нашим вічним ворогом. Цим ми виявимо відданість нашому народові та пошану, пам'ять і подяку великому митрополитові України.

Наслідуймо традиції наших попередників і зберігаймо світлі події нашої історії та передаваймо їх нашим наступникам.

Звертаємося до всієї української спільноти допомогти нам закінчити побудову пам'ятника своїми жертвами. Вже почато виготовлення бронзової постаті митрополита Василя, завдячуючи дотеперішнім жертводавцям.

За Комітет побудови пам'ятника

— Валентин Кохно

Пожертви просимо надсилати на адресу:

Metr. Lypkivskyj Fund
No. 760

St. Andrew's Federal Credit Union
P. O. Box 375
South Bound Brook, NJ 08880

СВЯТОЧНЕ ПРИВІТАННЯ

З нагоди Різдва Христового і Нового Року
в'їтаємо

українців у всьому світі, наших рідних, знайомих, працівників "Молодої України" та всіх одумівців і топівців.

Христос Родився!

Надія і Федір Бойко з родиною.

ЯК Ви не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!

ЛЕОНІД ШУМЕЙКО

(10-XI-1936 — 2-XII-1982)

2 грудня м. р. в Детройті несподівано помер на праці Леонід Шумейко, лишивши після себе горем прибитих дружину Христину (народжену Крамар), дітей Таню, Віру й Павлуса, матір Анну і сестру Раїсу.

Покійний народився на Харківщині. Під час Другої світової війни разом із батьками та сестрою виїхав у Німеччину. Після війни всі вони мешкали в таборі переміщених осіб у Ганновері. В тому ж таборі покійний почав навчатися в українській школі. В Сполучених Штатах, після закінчення середньої школи, Леонід навчався у Вейнському університеті (Детройт), який він закінчив із званням інженера-хіміка. За цим фахом він і працював у корпорації Джeneral моторс.

Покійний належав до української православної церкви св. Покрови в Саутфілд (Детройт), був членом Парафіальної ради, а також членом Батьківського комітету Школи українознавства ім. Лесі Українки при церкві. В цій школі навчаються всі діти покійного і належать до ОДУМУ, симпатиком якого був покійний.

Тіло покійного спочивало в похоронному заведенні Бугая, де, в присутності багатьох друзів і знайомих, отець Нестор Столярчук відслужив дві панахиди. Похорон відбувся в понеділок, 6 грудня. Не дивлячись на робочий день, церква була переповнена засмученою громадою. Чин похорону відслужив о. Нестор Столярчук. Співав хор під керівництвом інж. Петра Китастого.

Після похоронних відправ на цвинтарі, в церковній залі відбувся поминальний обід, господарем якого був п. інж. Юрій Король.

Вдова по покійному і вся рідня дякує о. Несторові, диригентіві хору п. ін. П. Китастому, хористам і всім друзям та знайомим за похоронні відправи, молитви і співчуття.

Хай буде легкою американська земля покійному Леонідові!

Друзі

БЛ. П. МИКОЛА КРОМБЕТ

У суботу 9 жовтня пронеслася сумна вістка, що в лікарні помер Микола Кромбет.

Народився він на Київщині в 1914 році 20 лютого, в селянській, свідомій, релігійній українській родині. Виростав під доброю опікою своїх батьків, а за совітської влади вся родина була насильно заслана в Сибір на каторжну працю.

Під час фінляндської війни був мобілізований до армії і пройшов хрестний шлях тої жакливої війни. Під час Другої Світової Війни, знову був у совітській армії і врешті попав у полон, а після війни, втікаючи від насильного вивозу "на родину", добрався до Бельгії, де працював у копальні.

Згодом переїздить до Канади, в Монреаль. Будучи фаховим механіком, добре влаштовується на працю і разом зі своєю дружиною протягом років забезпечують себе на старість гарним майном.

В Монреалі, насамперед знайшов свою церкву — св. Покрову, і як добрий співак співає весь час у церковному і світському (при громаді) хорах. Був діячем на громадській ниві, виконував ретельно свої обов'язки в контрольній чи номінаційній комісіях при громаді, тощо. Щедро жертвував на церкву та на добродійні потреби, завжди гостинний зі своєю дружиною Леною, щирий, і особливо виділявся своєю совістю, яка була в нього золотою міркою в його праці, в житті і в громадській діяльності.

Він не мав противників, "ворогів", а був зі всіма в добрих взаєминах, хоч картав людей зі злими намірами. Микола Васильович, був доброю людиною, християнином, українцем, який любив свій нарід і Україну і, за що всі його поважали та громадою величаво відзначили 65 ліття і перехід на пенсію.

У понеділок 11 жовтня в похоронному заведенні "Делар" вечером відбулася перша панахида, яку відслужив о. протопрес. Єпіфаній з відповідним словом та співчуттям вдові Лені. Друга панахида відбулася 12 жовтня яку теж відслужив о. Єпіфаній і на обох Панахидах гарно співав церковний хор під

диригентурою Івана Козачка.

В середу 13 жовтня тіло покійного було перевезено до церкви св. Покрови, де була відслужена Заупокійна Служба Бога. Чин похорону відслужив о. Ігор Куташ, настоятель собору св. Софії та сказав прощальне слово. Поховали бл. п. Миколу Кромбета на цвинтарі Мон-Рояль, де над могилою, від громади виступив професор А. Степовий з теплим, прощальним словом.

Після похорону в церковній залі відбувся поминальний обід, що його відкрив, в імені вдови професор А. Степовий, як господар. Молитву сказав о. Ігор, а потім присутні проспівали покійному "Вічна пам'ять".

Сильветку з життя бл. п. Миколи виголосив А. Степовий, де подав цікаву сторінку тернистого і тяжкого життя покійного, про його працю в громаді та його щасливе життя в Канаді, даючи високу оцінку і пошану, як людині, православному українцеві, членові управи громади, хору, товариств і як приятеліві багатьох присутніх. Глибоке співчуття висловила голова жін. тов. ім. Лесі Українки Віра Вусата. Як приятелька покійного, від себе і від чоловіка співчуття вдові і громаді висловила Віра Канарейська, з Британської Колумбії, а потім опікунка з добродійного товариства, а о. Ігор закінчив поминальний обід своїм словом.

На заклик господаря присутні зібрали пожертву на нев'янучий вінок на Церкву.

В імені вдови господар подякував отцям Єпіфанію й Ігореві за панахиди і похорон і теплі слова співчуття, диригенту І. Козачкові і хористам, жіночому товариству за обід, за пожертву на церкву, квіти, співчуття, господарю, учасникам похорону на поминальному обіді і тим хто був із поза Монреалю, а зокрема Гр. Сарнавському, за допомогу від громади.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Лену і добрих приятелів. Похорон був величавий, бо бл. п. Микола Кромбет заслужив на таке пошанування громадою.

Андрій СТОРОЖ

Монреаль. Кве.

ЛЕОНІД ШУМЕЙКО

(10-XI-1936 — 2-XII-1982)

2 грудня м. р. в Детройті несподівано помер на праці Леонід Шумейко, лишивши після себе горем прибитих дружину Христину (народжену Крамар), дітей Таню, Віру й Павлуса, матір Анну і сестру Раїсу.

Покійний народився на Харківщині. Під час Другої світової війни разом із батьками та сестрою виїхав у Німеччину. Після війни всі вони мешкали в таборі переміщених осіб у Ганновері. В тому ж таборі покійний почав навчатися в українській школі. В Сполучених Штатах, після закінчення середньої школи, Леонід навчався у Вейнському університеті (Детройт), який він закінчив із званням інженера-хеміка. За цим фахом він і працював у корпорації Джeneral моторс.

Покійний належав до української православної церкви св. Покрови в Саутфілд (Детройт), був членом Парафіальної ради, а також членом Батьківського комітету Школи українознавства ім. Лесі Українки при церкві. В цій школі навчаються всі діти покійного і належать до ОДУМу, симпатиком якого був покійний.

Тіло покійного спочивало в похоронному заведенні Бугая, де, в присутності багатьох друзів і знайомих, отець Нестор Столярчук відслужив дві панахиди. Похорон відбувся в понеділок, 6 грудня. Не дивлячись на робочий день, церква була переповнена засмученою громадою. Чин похорону відслужив о. Нестор Столярчук. Співав хор під керівництвом інж. Петра Китаєстого.

Після похоронних відправ на цвинтарі, в церковній залі відбувся поминальний обід, господарем якого був п. інж. Юрій Король.

Вдова по покійному і вся рідня дякує о. Несторові, диригентіві хору п. ін. П. Китаєстому, хористам і всім друзям та знайомим за похоронні відправи, молитви і співчуття.

Хай буде легкою американська земля покійному Леонідові!

Друзі

БЛ. П. МИКОЛА КРОМБЕТ

У суботу 9 жовтня пронеслася сумна вістка, що в лікарні помер Микола Кромбет.

Народився він на Київщині в 1914 році 20 лютого, в селянській, свідомій, релігійній українській родині. Виростав під доброю опікою своїх батьків, а за совітської влади вся родина була насильно заслана в Сибір на каторжну працю.

Під час фінляндської війни був мобілізований до армії і пройшов хрестний шлях тої жакливої війни. Під час Другої Світової Війни, знову був у совітській армії і врешті попав у полон, а після війни, втікаючи від насильного вивозу "на родину", добрався до Бельгії, де працював у копальні.

Згодом переїздить до Канади, в Монреаль. Будучи фаховим механіком, добре влаштовується на працю і разом зі своєю дружиною протягом років забезпечують себе на старість гарним майном.

В Монреалі, насамперед знайшов свою церкву — св. Покрову, і як добрий співак співає весь час у церковному і світському (при громаді) хорах. Був діячем на громадській ниві, виконував ретельно свої обов'язки в контрольній чи номінаційній комісіях при громаді, тощо. Щедро жертвував на церкву та на добродійні потреби, завжди гостинний зі своєю дружиною Леною, щирий, і особливо виділявся своєю совістю, яка була в нього золотою міркою в його праці, в житті і в громадській діяльності.

Він не мав противників, "ворогів", а був зі всіма в добрих взаєминах, хоч картав людей зі злими намірами. Микола Васильович, був доброю людиною, християнином, українцем, який любив свій нарід і Україну і, за що всі його поважали та громадою величаво відзначили 65 ліття і перехід на пенсію.

У понеділок 11 жовтня в похоронному заведенні "Делар" вечером відбулася перша панахида, яку відслужив о. протопрес. Єпіфаній з відповідним словом та співчуттям вдові Лені. Друга панахида відбулася 12 жовтня яку теж відслужив о. Єпіфаній і на обох Панахидах гарно співав церковний хор під

диригентурою Івана Козачка.

В середу 13 жовтня тіло покійного було перевезено до церкви св. Покрови, де була відслужена Заупокійна Служба Божа. Чин похорону відслужив о. Ігор Куташ, настоятель собору св. Софії та сказав прощальне слово. Поховали бл. п. Миколу Кромбета на цвинтарі Мон-Рояль, де над могилою, від громади виступив професор А. Степовий з теплим, прощальним словом.

Після похорону в церковній залі відбувся поминальний обід, що його відкрив, в імені вдови професор А. Степовий, як господар. Молитву сказав о. Ігор, а потім присутні проспівали покійному "Вічна пам'ять".

Сильветку з життя бл. п. Миколи виголосив А. Степовий, де подав цікаву сторінку тернистого і тяжкого життя покійного, про його працю в громаді та його щасливе життя в Канаді, даючи високу оцінку і пошану, як людині, православному українцеві, членові управи громади, хору, товариств і як приятелю багатьох присутніх. Глибоке співчуття висловила голова жіноц. ім. Лесі Українки Віра Вусата. Як приятелька покійного, від себе і від чоловіка співчуття вдові і громаді висловила Віра Канарейська, з Британської Колумбії, а потім опікунка з добродійного товариства, а о. Ігор закінчив поминальний обід своїм словом.

На заклик господаря присутні зібрали пожертву на невянуучий вінок на Церкву.

В імені вдови господар подякував отцям Єпіфанію й Ігореві за панахиди і похорон і теплі слова співчуття, диригенту І. Козачкові і хористам, жіночому товариству за обід, за пожертву на церкву, квіти, співчуття, господарю, учасникам похорону на поминальному обіді і тим хто був із поза Монреалю, а зокрема Гр. Сарнавському, за допомогу від громади.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Лену і добрих приятелів. Похорон був величавий, бо бл. п. Микола Кромбет заслужив на таке пошанування громадою.

Андрій СТОРОЖ

Монреаль. Кве.

О. Олесь

НАШ ПРАПОР

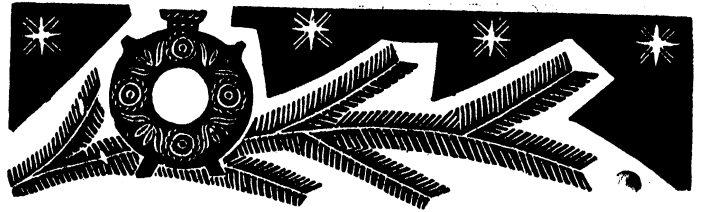
Синій, як море, як день золотий —
З неба і сонця наш прапор ясний.
Наш рідний прапор високо несім!
Хай він, ушавлений, квітне усім.

Гляньте, на ньому волошки цвітуть,
Гляньте, жита з його золото ллють!
З жита, з волошок наш прапор ясний,
З неба і сонця, як день весняний!

Прапор наш рідний — це рідна земля,
Наші простори, річки і поля.
Доки в боях не ушавим його,
Доти не вгледимо краю свого.

Славою, славою вкриєм його,
Кров'ю гарячою серця свого.
Доки його не ушавим в боях,
Доти не будем на рідних полях.

Славою, славою вкриєм в боях!
Квітчані будем на рідних полях.

Заколядуймо, друзі, всі разом,
Забувши зло, що поміж нами висне,
Нехай обвіє нас одним теплом
Різдвяний вітер рідної Вітчизни!

З НАГОДИ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО І НОВОГО РОКУ

Керівництво Одумівської Радіопередачі
"МОЛОДА УКРАЇНА"

ВІТАЄ ВСІХ СВОЇХ СЛУХАЧІВ

і

ВИСЛОВЛЮЄ СЕРДЕЧНУ ПОДЯКУ
ВСІМ ОСОБАМ І УСТАНОВАМ
ЗА ФІНАНСОВУ ПІДТРИМКУ ПРОТЯГОМ
МИНУЛОГО РОКУ.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

Керівник Петро Родак

Диктори — Валентина Родак,
Леонід, Віктор і Тарас Ліщини,
Олександр і Віра Харченко,
Ірина Поліщук

ЗАГАДКИ

Замість хрестиків напишіть
такі букви, щоб чоловіче ім'я
можна було б прочитати
у всіх напрямках

X
X
X X L X X
X
X

(цигиЦ)

Домашнє звіря
Живе у воді
Рідка жирова речовина
"Озеро" з непроточною водою
Букви на місці хрестиків дадуть назву сто-
лиці України.

X _ _ _
_ X _ _
_ _ X _
_ _ _ X

(віиУ)

Петро Родак
промовляє на відзначенні
15-ліття Ансамблю бандуристів
ім. Г. Хоткевича.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вш. пане редакторе!

З нагоди 30-ти ліття журналу "Молода Україна", за ініціативою нашого дорогого земляка — Валентина Стадніченка, з міста Любек, північно-західня Німеччина, була проведена збірка на прес-фонд нашого дорогого журналу. На збірковий листі ч. 1 всіх разом зібрано 450 нім. марок.

Стадніченко В.	100 н.м.
Стадніченко Е.	50
Стадніченко Є.	50
Тубенко І.	100
Ігнатенко М.	100
Павленко О.	10
Євченко П.	20
Матвієнко І.	20

З належною пошаною і привітом
Ваш М. Ігнатенко

Дорогі земляки, читачі, жертводавці та ініціатори благородного діла у Західній Німеччині!

Щиросердечне вам спасибі за ваші пожертви на "Молоду Україну". Ваш добрий приклад захоплює до дальшої праці членів ред-колегії, адміністрацію і дописувачів "М.У.", а існує він лише завдяки передплатникам, жертводавцям-меценатам та небагатьом оголошенням.

Редакція і адміністрація

Вш. п. Редакторе!

Різдвяні свята радісний час, але одноразово і великий смуток. Ось отримуєш різдвяну картку від близьких знайомих, українських патріотів. Тих що стараються виховати дітей в українському дусі, посилають їх до українських шкіл, організацій. Картка — англійська.

Чому? Чи українські картки забагато коштують, чи крамниці задалеко щоб купити? Сумно...

З пошаною,
Валентина Кіт
Оттава, Онт.
10 січня, 1983 р.

**

Поділяємо Ваш смуток, пані Кіт. Ми теж хотіли б знати чому Вами згадані люди висилають англійські картки. Зокрема ті що живуть близько крамниць з українськими різдвяними картками, чи ходять до церков де їх можна купити.

Думки інших затурбованих читачів, зокрема як направити існуючий стан, радо помістимо.

Редакція

Вельмишановні й дорогі Панове!

З нагоди надходячих свят Різдва Христового та Нового Року прийміть найщиріше привітання

та найщедріші для Вас побажання щастя-здоров'я та успіхів і завзяття у Вашій службі для майбутньої України, вільної від напасника, та у Вашій ретельній виховній праці нашого молодого покоління!

Щастя, Боже!

З глибокою до Вас пошаною
Інж. Антін Кущинський
Чикаго 12 грудня, 1982 р.

**

Щире спасибі п. Кущинський. Будемо старатись працювати згідно Ваших добрих побажань.

--

Редакція

РІЗДВЯНІ ПОБАЖАННЯ

Безкорисливих, жертвених працівників Редакції і Вид-ва "Молодої України" — органу української патріотичної молоді щиро вітаю з Різдвом Христовим і Новим 1983 роком! Бажаю міцного здоров'я, сил і витривалости для дальшої діяльності на ниві української вільної преси.

Прийміть на пресовий фонд скромний святочний дарунок — коляду — 15 ам. доларів.

З дружнім привітом,
Анатоль Юриняк
Лос Анджелес, Каліфорнія

**

З Різдвом Христовим і з Новим 1983 Роком!
Щастя Вам Боже на все краще!

З пошаною і привітом,
Алла і Іван Бринза
Брізбейн, Австралія

**

Вітаю Вас з Новим Роком та бажаю найбільших успіхів в розвиткові місячника "Молода Україна".

З правдивою пошаною,
С. Євсєвський
Філадельфія, США

**

Веселих Свят та щасливого Нового Року бажає Редакції та Адміністрації "Молодої України"

Олександр Щедрик
Рівердейл, Н. Дж., США

У ПАМ'ЯТЬ ОЛЕКСАНДРИ ОМЕЛЬЧЕНКО

У першу річницю смерті мами Олександри Омельченко склали на пресфонд журналу "Молода Україна" Таня і Юрій Головатенко з Міссіссага \$15.00 та Люся і Володимир Тимошенко з Рексдейл \$15.00

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий план, який дасть найбільший зарібок за ваші вкладені гроші.
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 33 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

**406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994**

BRANCH OFFICE:

**2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575**

З ЖИТТЯ ФІЛІЇ В МІННЕСОТІ

На 26-му одумівському з'їзді в Детройті, 26-27 листопада 1982 р. було прийнято до Коша Старших Виховників ОДУМу США і надано відповідні ступені таким членам нашої філії: Наталка Лиса, СВУ, Віктор Гуца, СВУ, Павло Гайовий, СВУ, Марко Сидоренко, СВУ, Валентина Яр, СВК.

Богдан Лисий був вибраний членом Головної Ради Коша Старших Виховників США.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

На нев'янучий вінок бл.
п. Леоніда Шумейка,
друзі, Детройт, США 40.00

Замість квітів на свіжу
могілу бл. п. Якова Ва-
сильовича Манька
Панство Худяки і Жури,
Детройт, США 50.00
Григорій, Тамара, Натал-
ка і Петро Неліпа, Віт-
бі, Онт. 25.00
Олександр і Люба Хар-
ченко, Торонто, Онт. 25.00
Леонід і Раїса Ліщина,
Торонто, Онт. 15.00
Володимир і Люся Тимо-
шенко, Рексдейл, Онт. 10.00

На нев'янучий вінок бл.
п. ген. П. Федоренка,
Василь і Людмила Неліпа,
Торонто, Онт. 25.00
А. Щедрик, Рівердейл,
Н. Дж. 20.00
Проф. Михайло Муха,
Торонто, Онт. 20.00
Др. Константин Бризгун,
Торонто, Онт. 18.00
С. Боженко, Сан Фран-
ціско, Каліф. 16.00
Анатоль Юриняк, Лос
Анджелес, Каліф. 15.00
Н. Ковалевський, Ютика,
Н.И. 8.00
Євдокія Рудевська, Сас-
катун, Саск. 13.00
Ярослав і Валентина Кіт,
Манотик, Онт. 6.00
Іван Юхименко, Іслінгтон,
Онт. 5.00
Онісія Юхименко, Торон-
то, Онт. 5.00
Остап Казанівський, Сент
Кетеринс, Онт. 3.00
С. Євсєвський, Філядель-
фія, Н.И. 3.00

**Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.**

Редакція і адмін. "М. У."

Богдан Лисий виїжджає до Європи на курс Інтернаціональної Політики, який він буде брати в Лондоні, Англія та Парижі, Франція.

Наш колись активний топівець Володимир Павлов виявляє добрі поетичні здібності. В книзі "Our Twentieth Century's Greatest Poems" була надрукована його поезія під назвою "My Last Gift" (Dedicated to My Dear Judy...)

Продовжується підготовка до літн. табору ОДУМ-у-СУМ-у. Вже відбулися наради представників обох організацій і виробляються плани таборування. Від ОДУМу представниками є Дарія Лиса, Ванда Багмет, Олександр Полець і Федір Гайовий.

ОБРАНО НОВУ УПРАВУ ТОП

12 жовтня 1982 р. ТОП міста Ст. Катеринс, Онт. мало свої річні збори якими керував гість із Торонто — шановний Голова Головної Управи ТОП на Канаду, пан І. Данильченко. Присутніх було 14 членів.

Відкривши вищезгадані збори, пан Данильченко попросив о. М. Критюка проказати молитву за успішне проведення зборів, що той і зробив. Пан Данильченко поінформував присутніх про діяльність ТОП у Канаді, про успіхи і невдачі, радощі і розчарування, а потім перейшов до порядку денного. Зборами він провадив успішно, по-діловому. Було заслухано звіти уступаючої управи і після дискусії над ними, збори прийняли їх одногосно.

Нову управу ТОП на два роки вибрали в такому складі: п-н Головаш Дм. — голова, Захарчинський Ст. — перший заступник голови, Метулинський М. — другий заст. голови і референт юнацтва, Токар В. — секретар, Гаврилюк М. — скарбник, Оксана Метулинська — мистецький керівник, Шоцький С., Скрипа М., Качура М. — контрольна комісія, отець М. Критюк — духовний опікун ОДУМ-у.

Пан Данильченко подякував всім за бажання працювати й надалі для добра нашої молоді та висловив надію, що новообрана управа поживить працю ТОП.

Присутній

N. HAWKISON
INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
P. 2E8

318

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

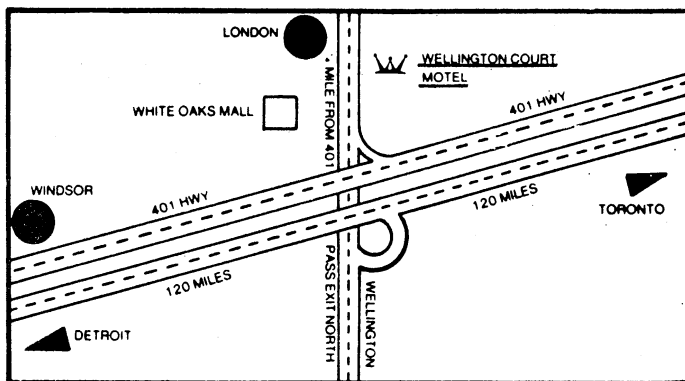
INSURANCE FOR: FIRE. AUTO. LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ.
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ І МАРІЯ МАКАРЕНКО

ВЛАСНИКИ

1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050

ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські
часописи та журнали • пластинки • друкар-
ські машинки • різьбу та кераміку • полотна
• нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji

ПРОСИМО ПАСКАЕО НАС ВІДВІДАТИ!

ГАРНИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

ПЛАТІВКА

“ДЗВЕНИ, БАНДУРО!”

АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА
ХОТКЕВИЧА

філії ОДУМ-у в Торонто

з чудовим українським різноманітним
репертуаром.

ВИКОНАВЦІ:

Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича,
Юн. ОДУМ-івський хор,
Чоловічий хор "Бурлака",
Члени дівочого хору "Калина",
Український Православний хор Катебри
св. Володимира.
Солісти — Іванка Мигаль і Раїса Садова.

Платівку можна замовити, висилаючи оплату
за неї — 8.95 дол.

(на поштову оплату просимо долучити \$2.00)
на адресу:

THE HNAT KHOTKEVYCH BANDURISTS'
ENSEMBLE

12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4, Canada